

ΟΤΑΝ Η ΑΔΙΚΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΟΜΟΣ, Η ΕΞΕΓΕΡΣΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΘΗΚΟΝ

Κράτος έκτακτης ανάγκης; Σε κάτι τέτοιο παραπέμπουν οι αποφάσεις του ΚΥΣΕΑ (αλλαγή του νόμου περί οπλοχρησίας των αστυνομικών, πλήρης λειτουργία των καμερών κ.λπ.) που συμπληρώνουν την «περιύβριση αρχής» και την ποινικοποίηση της κουκούλας, την ιδεολογικοπολιτική προετοιμασία για την ουσιαστική κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου. Η «αυταρχική δημοκρατία», για να διαχειριστεί την οικονομική κρίση και την κοινωνική πόλωση, χρησιμοποιεί το όχημα της «ασφάλειας των πολιτών» προκειμένου να συγκαλύψει τη γενικευμένη ανασφάλεια δικαιωμάτων που επιβάλλουν στην κοινωνία το κεφάλαιο και το κράτος.

Ποιος λέει ότι η κυβέρνηση είναι αδρανής; Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με μια πρωτοφανή παραγωγή πολιτικής, η οποία με εξαιρετική συμμετρία αφαιρεί τόσο κοινωνικά όσο και πολιτικά δικαιώματα της μεγάλης πλειονότητας του πληθυσμού. Έτσι, οι «από πάνω» αδίστακτα ρίχνουν τα βάρη της κρίσης αποκλειστικά στους «από κάτω», επιχειρώντας μάλιστα να βγουν κερδισμένοι από την κρίση που οι ίδιοι προκαλούν, και ταυτόχρονα με απύθμενη θρασύτητα προσπαθούν να τρομάξουν και να παθητικοποιήσουν όσους και όσες υφίστανται την πολιτική τους, να εκφοβίσουν και να καταστείλουν εκείνους και εκείνες που αντιστέκονται ή θέλουν να αντισταθούν σε αυτήν.

Ασφαλώς, τα πράγματα δεν είναι εύκολα. Η «γραμμή Σαρκοζί», που φαίνεται, κατ' αναλογία βέβαια, να υιοθετεί η κυβέρνηση Καραμανλή (ταυτόχρονη επίθεση στα οικονομικά, κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα των εργαζομένων και των νέων, προσπάθεια αξιοποίησης της κοινωνικής πόλωσης με τη δημιουργία «στρατοπέδου ομαλότητας» εναντίων των «ατάκτων») είναι εξαιρετικά επικίνδυνη και διαθέτει σοβαρά πολιτικά και κοινωνικά ερείσματα.

Ο Δεκέμβρης αλλά και όσα ακολουθούν δείχνουν ότι η αναξιοπιστία του πολιτικού συστήματος δεν έχει αποκατασταθεί, ότι η κοινωνική δυσάρεσκεια επεκτείνεται και ότι αναπτύσσεται ένα κινηματικό δυναμικό, πολύμορφο και πολυθεματικό, μαζικό και μαχητικό. Σίγουρα, η Αριστερά, με διαφορές βέβαια

μεταξύ των διάφορων χώρων, δυσκολεύεται –ή και αδυνατεί– να αξιοποιήσει τις ευκαιρίες της κρίσης, είναι πάντως βέβαιο πως οι συμβιβασμοί και οι φοβίες, ο σεχταρισμός και η μοιρολατρία δεν τη βοηθούν.

Ισχυριζόμαστε ότι όχι «αντικειμενικά» (επειδή πρέπει...), αλλά «υποκειμενικά» (επειδή γίνεται...) υπάρχουν δυνατότητες για την ανάπτυξη ενός νικηφόρου κινήματος. Μόνο μέσα στη διαδικασία αυτού του κινήματος –στις μάχες, τα ερωτήματα, τις αντιφάσεις και τις επιτυχίες του– μπορούν να δημιουργηθούν χώροι υποδοχής και κοινή γλώσσα για το νέο κινηματικό δυναμικό, να ανατραπούν ιδεολογικές ομηρίες και πολιτικές αγκυλώσεις, να αποκτήσουν σάρκα και οστά τα προτάγματα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και της ταξικής αυτονομίας.

Στις 24 Φεβρουαρίου, «άγνωστοι» έριξαν χειροβομβίδα στο Στέκι Μεταναστών, η οποία δεν μπόρεσε να διαπεράσει το ενισχυμένο τζάμι, εξοστρακίστηκε και εξερράγη στον πεζόδρομο, προκαλώντας σοβαρές ζημιές στον περιβάλλοντα χώρο. Το ότι στο κτίριο της Τσαμαδού 13 στα Εξάρχεια εκτός από το Στέκι στεγάζονται και τα γραφεία του Δικτύου, ενώ την ώρα της δολοφονικής επίθεσης γινόταν εκδήλωση του Συνδέσμου Αντιρρησιών Συνείδησης κατά των εξοπλισμών, φαίνεται να αποτελούν το κίνητρο των δραστών.

Πρόκειται για φασιστική παρακρατική επίθεση, σχεδιασμένη να προκαλέσει θανάτους και πραγματοποιημένη από πολυμελή ομάδα, ως απάντηση στο εξεγερσιακό αντιαστυνομικό κλίμα της τελευταίας περιόδου. Το γεγονός ότι ελάχιστες μέρες μετά την επίθεση στο Στέκι Μεταναστών, δημοσιεύτηκε στην ακροδεξιά «Ελευθέρη Ώρα» προκήρυξη της ΑΣΠΙΣ (Αστυνομική Πατριωτική Ισχύς), που ουσιαστικά επιχειρηματολογεί υπέρ τέτοιων επιθέσεων, μπορεί να μην συνδέεται άμεσα με το

ΠΙΣΩ ΓΟΡΙΛΕΣ!

συμβάν, ωστόσο είναι ενδεικτικό του συνολικότερου πολιτικού κλίματος τρομοϋστερίας, αστυνομολαγνείας και στοχοποίησης ριζοσπαστικών κινηματικών χώρων.

Για το σύνολο σχεδόν των ΜΜΕ –ηλεκτρονικών και εντύπων– η πρωτοφανής αυτή ενέργεια πέρασε στα ψιλά, η ΕΛΑΣ δεν έβγαλε καν δελτίο τύπου ενώ η κυβέρνηση σιώπησε. Βέβαια, έγιναν διαδηλώσεις αρκετών χιλιάδων ανθρώπων στην Αθήνα, τη Θεσσαλονίκη και τα Γιάννενα, καθώς

και επερωτήσεις στη Βουλή από τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ, γενικά όμως τόσο σε κεντρικό πολιτικό όσο και σε κινηματικό πεδίο η απάντηση δεν ήταν αντίστοιχη της σοβαρότητας του γεγονότος.

Ανεξάρτητα από αυτό, πάντως, ως Δίκτυο συνεχίζουμε να κάνουμε ακριβώς όσα προκαλούν την οργή των παρακρατικών καθαρμάτων, καταδρομικών, στρατόκαυλων και λοιπών αναρχοφάγων και μουςουλμανοφάγων...

Αντικοινωνική πολιτική

Η εξέγερση του Δεκέμβρη και ο φόβος επανάληψής της, σε συνδυασμό με την οικονομική κρίση που γεννά το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα παραγωγής και διανομής, αναδιαρθρώνουν το —ούτως ή άλλως— προεκλογικό τοπίο στη χώρα.

Πράγματι, η κυβέρνηση της Νέας Δημοκρατίας, τόσο εξαιτίας του γεγονότος ότι είναι δέσμια των πολιτικών της ΕΕ, που δεν φαίνεται διατεθειμένη να χαλαρώσει καθόλου το πρόγραμμα περικοπής των κοινωνικών δαπανών που έχει επιβάλει στο ελληνικό κράτος, όσο και των δικών της επιλογών, που απορρέουν από το χαρακτήρα της ως κατ'εξοχήν εκφραστή και υπερασπιστή των συμφερόντων του κεφαλαίου, έχει αναγάγει επίσημα τη λιτότητα και την περαιτέρω ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων σε μονόδρομο για την «έξοδο» από την κρίση. Αυτό, στον άμεσα ορατό ορίζοντα, σημαίνει πρακτικά έξαρση της ανεργίας, περικοπές μισθών και διεύρυνση της εργασιακής επισφάλειας, με παράλληλη ανατροπή των κατακτήσεων των εργαζομένων, αλλά και συνολικά του υφιστάμενου Εργατικού Δικαίου.

Είναι προφανές ότι μια τέτοια συγκυρία αποδυναμώνει την κυβερνητική επιρροή στους ψηφοφόρους της —κάτι που άλλωστε καταγράφεται και στις δημοσκοπήσεις— ενώ δημιουργεί ανάγκες αντιπερισπασμού και δημιουργίας ψευδών εικόνων και δήθεν απειλών.

Παράλληλα, η ίδια συγκυρία κυφορεί κοινωνικούς/ταξικούς αγώνες και δυνατότητες κινηματικών απαντήσεων. Παρότι το επίσημο συνδικαλιστικό κίνημα των εργαζομένων δεν έχει δώσει ακόμα ενδείξεις ανάκαμψης και ξεπεράσματος των γραφειοκρατικών του ηγεσιών, ούτε και ιδιαίτερα δείγματα ανάκτησης μιας μαχητικής συνοχής μέσα από ένα αναγκαίο πρίσμα ενότητας και

αλληλεγγύης με τα πιο σκληρά πληττόμενα κοινωνικά στρώματα, όπως αυτά των ανέργων και των επισφαλώς εργαζομένων, ο Δεκέμβρης ανέδειξε μια εξεγερσιακή δυναμική και πρωτοτυπία, που και μετά την ολοκλήρωση του πρώτου κύκλου της παραμένει επίφοβη για την άρχουσα τάξη.

Στη δυναμική αυτή εντάσσεται, π.χ., το κίνημα ενάντια στην εργασιακή επισφάλεια και την ενοικιαζόμενη εργασία Ελλήνων και μεταναστών, που βγήκε από την αφάνεια μέσω της υποδειγματικής αλληλεγγύης στη μετανάστρια συνδικαλίστρια εργάτρια Κωνσταντίνα Κούνεβα.

Γνωρίζοντας καλά τις εντάσεις που πυροδοτεί η πολιτική της, η Νέα Δημοκρατία, εκμεταλλευόμενη τη στήριξη που της προσφέρει αφειδώς το ανερχόμενο εκλογικά ΠΑΣΟΚ στην άσκηση της νεοφιλελεύθερης πολιτικής της, αλλά και σοβαρά πολιτικά λάθη και αστοχίες επιμέρους ομάδων (που αντιλαμβάνονται ενδεχομένως το κίνημα υπό την οπτική της «αγωνιστικής πλειοδοσίας», μη διαβλέποντας ή αδιαφορώντας για τις συνέπειες, όπως π.χ. στην περίπτωση της επίθεσης στο Κολωνάκι), εισάγει ένα νομοθετικό πλαίσιο έντασης της προληπτικής καταστολής και διεύρυνσης της αστυνομικής αυθαιρεσίας. Θα ήταν ωστόσο λάθος να θεωρηθεί ότι η κυβερνητική επίθεση έχει άλλο στόχο από το να διαχειριστεί μια οξεία κοινωνική κρίση που βλέπει να έρχεται, μέσα από την καλπάζουσα ανεργία και την ευρεία απονομοποίηση των οικονομικών και πολιτικών της προτεραιοτήτων.

Κύρια, στο στόχαστρο της κυβερνητικής επίθεσης μπαίνει η ουσιαστική κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, γεγονός για το οποίο έχουν ευθύνες και δυνάμεις της ευρύτερης Αριστεράς, καθώς «μάσησαν» στα περί «κουκουλοφόρων», αδυνατώντας να ξεχωρίσουν το κύριο από το δευτερεύον, και

ιδίως να κατανοήσουν ότι οι δυναμικές που αναπτύσσονται στο πλαίσιο ενός αυθόρμητου εξεγερσιακού κινήματος είναι μεν δεκτικές κριτικής, όμως δεν μπορεί, αλλά ούτε και πρέπει να αποτελούν αντικείμενο απολογίας και πολύ περισσότερο δεν μπορεί να είναι καταδικαστέες, κατά την ίδια έννοια που δεν μπορούν να είναι καταδικαστέες και οι πληβειακές εξεγέρσεις στα γαλλικά παρισινά προάστια.

Το κυβερνητικό πλαίσιο καταστολής προβλέπει επίσης διατάξεις για τη διεύρυνση της προληπτικής επιτήρησης διαμέσου της ενίσχυσης του συστήματος των καμερών «ασφαλείας» και της λήψης DNA από διαδηλωτές, αλλά και της ποινικοποίησης της κάλυψης του προσώπου για την προστασία από τα επικίνδυνα χημικά που αφειδώς χρησιμοποιεί η αστυνομία στις διαδηλώσεις, όπως και του άκρως δημοφιλούς συνθήματος «μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι». Ακόμα περισσότερο, ενισχύει την υπάρχουσα ευχέρεια των αστυνομικών να πυροβολούν και να σκοτώνουν, και αυτό μάλιστα τρεις μήνες μετά τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου και τους πρόσφατους θανάτους αρκετών πολιτών από σφαίρες αστυνομικών, είτε στο πλαίσιο ξεκαθαρισμάτων προσωπικών λογαριασμών, είτε θανάτωσης συγγενικών τους προσώπων (ιδίως γυναικών) είτε άλλων ανθρώπων που έπεσαν θύματα του υπερβόλлонτος «αστυνομικού ζήλου».

Όλα αυτά υπό τη σαφή κάλυψη ενός ΠΑΣΟΚ που ψελλίζει απλώς κάποιες δευτερεύουσες αντιρρήσεις σε ένα σχέδιο στο οποίο επί της ουσίας συμφωνεί, καθώς, ως επερχόμενη κυβέρνηση με την ίδια ή παρεμφερή πολιτική θα κληθεί να διαχειριστεί τα ίδια κοινωνικά προβλήματα.

Υπό την ευλογία επίσης των κυρίαρχων ΜΜΕ, που καλλιεργούν συστηματικά στους πολίτες ένα καθεστώς τρόμου και δήθεν

Δ Ε Λ Τ Ι Ο Τ Α Υ Τ Ο Τ Η Τ Α Σ

- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον καπιταλισμό, την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, τη δικτατορία των αγορών και την εμπορευματοποίηση της ζωής μας, για μια κοινωνία ίσης ελευθερίας και ελεύθερης ισότητας, για την κοινωνική απελευθέρωση και τον κομμουνισμό.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στον εθνικισμό και το ρατσισμό, για την ενότητα των εργαζομένων πέρα από σύνορα και πατρίδες, ενάντια στον ιμπεριαλισμό και το μιλιταρισμό, στο πλευρό όλων των λαών και των κινήματων που παλεύουν ενάντια στην κατοχή, για την εθνική αυτοδιάθεσή τους.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στις έμφυλες διακρίσεις, το σεξισμό και την πατριαρχία, εμφορούμενες-οι από το φεμινιστικό «μια αναγκαία σύγκρουση για ένα κοινό μέλλον», για έναν κόσμο όπου ο προσωπικός αυτοκαθορισμός θα αποτελεί προϋπόθεση της συλλογικής ευτυχίας.
- Αγωνιζόμαστε ενάντια στη λεηλασία του περιβάλλοντος και τη νεοφιλελεύθερη αρπακτικότητα, για την εφαρμογή ενός διεθνούς σχεδίου ολιγαρχικής αφθονίας, ήπιων μορφών ενέργειας, ισόρροπης ανάπτυξης και διεθνούς αλληλεγγύης.
- Αγωνιζόμαστε για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα με την οπτική τόσο της βελτίωσης της ζωής των κυριαρχούμενων τάξεων όσο και της διεύρυνσης των χώρων ελευθερίας των κοινωνικών αγώνων και κινήματων.
- Αγωνιζόμαστε για την ανασύνθεση και την αντιμετώπιση του κοινωνικού κινήματος, τη δημιουργία συγκρουσιακών ανατρεπτικών υποκειμένων, για μια Αριστερά αντικαπιταλιστική, διεθνιστική και ελευθεριακή.

και προληπτική καταστολή

απόψεις

απειλές τους από τις κινηματικές δυνάμεις, και που, συντασσόμενα αναφανδόν με τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης, γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια κάθε κώδικα δημοσιογραφικής δεοντολογίας.

Έτσι, το γεγονός ότι πέρασε στα ψιλά των ΜΜΕ η χειροβομβίδα που ρίχτηκε στο Στέκι Μεταναστών, όπου στεγάζονται και τα γραφεία του Δικτύου, την ώρα που γινόταν εκδήλωση του Συνδέσμου Αντιρρησιών Συνείδησης, δεν αποτέλεσε καμία έκπληξη. Αυτό βέβαια δεν δικαιολογεί την υποτονική (έως και «ενοχική»...) στάση της κοινοβουλευτικής Αριστεράς — η οποία για μεν το ΚΚΕ ήταν αναμενόμενη, λόγω της στάσης του απέναντι στην εξέγερση του Δεκέμβρη, όμως για τον ΣΥΡΙΖΑ αποτελεί χαρακτηριστικό πολιτικής υποχώρησης. Αμέσως μετά από αυτή την επίθεση στο Στέκι Μεταναστών ακολούθησε ο εμπρησμός του σπιτιού του Στέφανου

Κόλλια, μέλους της Κίνησης για τη Σωτηρία της Γκιώνας, ενώ είχε προηγηθεί η οργάνωση αντιμεταναστευτικών διαδηλώσεων από «αγανακτισμένους πολίτες» στον Άγιο Παντελεήμονα.

Ο συνδυασμός όλων αυτών των στοιχείων διαμορφώνει ένα αρκετά ζοφερό πολιτικό σκηνικό. Αν και δεν μπορεί να μιλά κανείς για εκφασισμό της κοινωνίας, ακριβώς επειδή οι κινηματικές αντιστάσεις μεγεθύνονται, είναι σαφές ότι στο αμέσως επόμενο διάστημα θα βρεθούμε τόσο μπροστά σε σημαντική ποσοτική και ποιοτική διόγκωση της καταστολής όσο και σε φαινόμενα φασιστοειδούς και ρατσιστικής επιθετικής οργάνωσης.

Η οικονομική και πολιτική κρίση, ωστόσο, πέραν του στραγγαλισμού των δικαιωμάτων και των ελευθεριών, θέτει επίσης ζητήματα κινηματικής οργάνωσης και νέων μορφών

πάλης «από τα κάτω» σε όλα τα επίπεδα, ενώ αναβαθμίζει το πεδίο καθηκόντων και δράσης για τα μέλη της Αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου. Ένα πεδίο που πρέπει να αντιμετωπιστεί υπό το πρίσμα της ανάπτυξης των κοινωνικών αγώνων και της μέγιστης δυνατής εσωτερικής κινηματικής συνάφειας, σε συντονισμό με το ευρύτερο διεθνές αντιπαγκοσμιοποιητικό και αντιεοφιλεύθερο κίνημα, σε ένα πλαίσιο διεθνιστικής αλληλεγγύης. Μόνο έτσι μπορούν να αντιμετωπιστούν αποτελεσματικά ζητήματα όπως η απελευθέρωση των συλληφθέντων του Δεκέμβρη και γενικότερα των πολιτικών κρατουμένων, ή τα ζητήματα της οργάνωσης ουσιαστικών δράσεων κατά της ανεργίας και της επισφάλειας. Σε αυτό το σκοπό είμαστε όλοι και όλες ταγμένοι και κανένας σύντροφος δεν είναι περιττός.

Μάνια Μπαρσέφσκι

Το κίνημα αλληλεγγύης στην Κ. Κούνεβα

Αυτοοργάνωση, εξωστρέφεια, αποτελεσματικότητα

Η αρχή της ιστορίας είναι γνωστή: συνδικαλιστρια μετανάστρια δέχεται επίθεση με βιτριόλι. Κανείς δεν μπορούσε με το άκουσμα της είδησης να προβλέψει τις εξελίξεις που θα πυροδοτούσε αυτό το γεγονός.

Μουδιασμένα στην αρχή, αλλά με έμπνευση και αγωνιστικότητα προερχόμενη από τις μέρες του Δεκέμβρη, αναπτύσσεται γύρω από την Κωνσταντίνα Κούνεβα ένα πρωτόγνωρο κίνημα αλληλεγγύης που συσπειρώνει ένα μεγάλο τμήμα αυτών που βρέθηκαν στο δρόμο της εξέγερσης.

Από την κατάληψη του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης, τη δημιουργία και τη δράση των διάφορων πρωτοβουλιών αλληλεγγύης, έως την κατάληψη της Πρυτανείας του ΑΠΘ, χαραχτηκε μια διαδρομή που συνεχίζεται και προχωρά αναπτύσσοντας χαρακτηριστικά που την καθιστούν ιδιαίτερα σημαντική και ίσως αποτελούν τις πρώτες αποτυπώσεις μιας κάπως διαφορετικής μορφής και κουλτούρας αγώνα, μιας «νέας» αντίληψης για το πώς το συνδικαλιστικό, το ευρύτερα κοινωνικό και το πολιτικό συνυπάρχουν και μπλέκονται σε μια κατεύθυνση αγώνα και δράσης. Θα σημειώσω στη συνέχεια μερικά, αποσπασματικά εκ των πραγμάτων, στοιχεία που διέπουν αυτή την κινηματική πορεία, με τη ματιά κάποιου που είχε την τύχη να παρακολουθήσει πολλές από τις διαδικασίες που έλαβαν χώρα το τελευταίο τρίμηνο.

Το κίνημα που ξεπήδησε μετά την επίθεση στην Κωνσταντίνα ήταν φυσική συνέχεια της εξέγερσης. Η ιστορία δεν γράφεται με υποθέσεις, αλλά φαντάζει πολύ δύσκολο να είχαν επιτευχθεί τόσα σε κάποια περίοδο κινηματικής καθίζησης. Ο Δεκέμβρης πρόσφερε εμπειρία στον τρόπο συζήτησης και συνέλευσης, στον τρόπο άμεσης δράσης, στο πώς κεντρικο-

ποιούνται τα θέματα που η εξουσία θα προτιμούσε να μείνουν στα αζήτητα. Μεσ στο Δεκέμβρη αναδείχτηκαν τα υποκείμενα που θα «αναλάμβαναν» την υπόθεση της Κούνεβα και τα σημαντικότερα ζητήματα που βγήκαν στο προσκήνιο λόγω και μέσω αυτής και αναγνώρισαν τους εαυτούς τους ως τέτοια: νέοι και νέες, επισφαλείς εργαζόμενοι-ες, άνεργοι-ες, πολιτικές συλλογικότητες κ.ά. που ανέγνωσαν σε εκείνη τη συγκυρία το «καθήκον» τους να παραμείνουν στον ίδιο δρόμο και να μην αφήσουν να ξεφουσκώσει η ουσία, εν τέλει, της εξέγερσης. Αυτά τα υποκείμενα ήταν που ανέδειξαν, ουσιαστικά αναπληρώνοντάς το, το κενό της επίσημης συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας.

Αυτό το κίνημα κατάφερε κάτι μοναδικό και εξαιρετικό: μια είδηση σοκαριστική, που όμως πέρασε με ψιλά γράμματα τις πρώτες μέρες, λίγο μετά να απασχολεί ολόκληρες εκπομπές, πρωτοσέλιδα και κύκλους συζητήσεων, να κουβεντιάζεται πρακτικά σε κάθε κοινωνικό και εργασιακό χώρο μήνες μετά. Στη συνέχεια, μάλιστα, διέυρνε ακόμα περισσότερο τη θεματολογία αγγίζοντας θέματα σε μεγάλο βαθμό ταμπού ως τώρα.

Όλα αυτά συνέβησαν με αποκλειστικά κινηματικούς όρους και όχι με μιντιακές ή άλλες διαπραγματεύσεις και πλάγιες οδούς. Συλλογικότητες, σωματεία, σύλλογοι, άτομα έβαλαν μπροστά τα συνεκτικά στοιχεία των προσεγγίσεών τους, δεν έθεσαν σύνθετους και πολύπλοκους όρους για την κοινή δράση και όρισαν από την αρχή των διαφόρων εγχειρημάτων τους βασικούς άξονες, τους κοινούς τόπους: αλληλεγγύη στην Κ. Κούνεβα, αγώνας ενάντια σε όλες τις μορφές του σύγχρονου δουλεμπορίου.

Το κίνημα επέδειξε αξιοσημείωτη οξυδέρκεια κατά την εξέλιξή του. Τη στιγμή που

κινδύνευσε να αρχίσει να φαίνεται γραφικό, γείωσε τα αιτήματά του σε συγκεκριμένους χώρους, στοχεύοντας συγκεκριμένες και πρακτικές νίκες-ρωγμές στον εργασιακό μεσαίωνα. Η κατάληψη και η απόσπαση δέσμευσης για καταγγελία της σύμβασης με την ΟΙΚΟΜΕΤ στον ΗΣΑΠ, η πρωτοβουλία ενάντια στις εργολαβίες στο ΑΠΘ και η σε εξέλιξη κατάληψη της Πρυτανείας που έγινε με απόφασή της, ήταν η συνέχεια που χρειαζόμασταν όλοι και όλες για να μείνουμε συσπειρωμένοι-ες, για να μπορούμε να επιδιώκουμε κατακτήσεις-θωράκιση για τις μάχες που βρίσκονται μπροστά. Ειδικά η κατάληψη της Πρυτανείας μπορεί να αποτελέσει παράδειγμα για το τι σημαίνει παρέμβαση σε κοινωνικό χώρο, με πόση συνέπεια και συνέχεια οφείλει να γίνεται για να αποδώσει σε συμμαχίες, σε ανάπτυξη εμπιστοσύνης και δημιουργία κοινωνικής ζώνης ασφάλειας για τα πλέον ά-φωνα κομμάτια των εργαζόμενων, ώστε να σταθούν στα πόδια τους, να βρουν τη θέση τους στον αγώνα. Είναι ο μοναδικός τρόπος να διαχειριζόμαστε τις κάθε είδους μεθοδεύσεις των κρατούντων και των πρόθυμων τσιρακιών τους, να μένουμε προσηλωμένοι στο στόχο και να ορίζουμε εμείς το διακύβευμα της μάχης, χωρίς να επιτρέπουμε τη μεταφορά του στην αγαπημένη τους συνήθεια της τρομο-κουβέντας.

Αλληλεγγύη στην Κωνσταντίνα Κούνεβα είναι όλα όσα έγιναν ως τώρα: οικονομική στήριξη, συλλογή υπογραφών, ενημερώσεις, παρεμβάσεις, αντιπληροφόρηση. Αλλά περισσότερο από όλα, αλληλεγγύη στην Κωνσταντίνα είναι όντως ο αγώνας ενάντια στις εργολαβίες και σε κάθε μορφή επισφάλειας πάντα και παντού. Και υπό αυτή την έννοια, έχουμε πολλή δουλειά ακόμα.

Μενέλαος Εχίουλου

Στην Κατερίνα...

...των Διαβατών, του Κορυδαλλού, της Θήβας, των κολαστήριων της ελληνικής επικράτειας

Χιλιάδες συμπολίτες μας βρίσκονται στοιβαγμένοι στις φυλακές της χώρας, κάτω από τις άθλιες συνθήκες ενός από τα χειρότερα «σωφρονιστικά» συστήματα της Ευρώπης. Οδηγημένοι σ' αυτές τις «αποθήκες ανθρωπών» μέσα από τις εξοντωτικές ποινές (που συνιστούν πάγια πρακτική των δικαστηρίων το τελευταίο διάστημα), βλέπουν τη ζωή, την αξιοπρέπεια και τα δικαιώματά τους να χάνονται στα άθλια κελιά ενός

«σωφρονιστικού» μεσαίωνα.

Απέναντι σ' αυτή τη ζοφερή πραγματικότητα η αντίσταση, η διεκδίκηση και οι εξεγέρσεις των φυλακισμένων είναι ηθικά και πολιτικά πλήρως νομιμοποιημένες. Σε κάθε περίπτωση, άλλωστε, οι εξεγέρσεις και κάθε άλλη μορφή συλλογικής ή/και ατομικής αντίστασης είναι ο μόνος τρόπος που τους έχει απομείνει για να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους —ακόμα και αυτά που τους «αναγνωρίζει» η αστική νομιμότητα..

Κάθε πράξη αντίστασης και διεκδίκησης έχει το τίμημά της. Στην περίπτωση των φυλακισμένων, όμως, αυτό είναι δυσανάλογα βαρύ. Κάθε εξέγερσή τους αντιμετωπίζεται με ωμή και βάρβαρη καταστολή. Δύο χρόνια μετά την εξέγερση του 2007 (γνωστή ως «του Μαλανδρινού») και λίγους μήνες μετά την πρωτοφανή σε μαζικότητα συγκροτημένη απεργία πείνας του Νοέμβρη του 2008, σε όλες σχεδόν τις φυλακές της χώρας, τα αντίποινα σε βάρος όσων συμμετείχαν συνε-

Να απελευθερωθούν όλοι οι κρατούμενοι του Δεκέμβρη

Παραμένουν ακόμα προφυλακισμένοι αρκετοί από τους διαδηλωτές της δεκεμβριανής εξέγερσης. Οι δικαστικές αρχές, πλήρως ευθυγραμμισμένες στη «γραμμή Σανιδά», έχουν απορρίψει αρκετές αιτήσεις αποφυλάκισης, ενώ σε ορισμένες που έχουν δεχτεί επέβαλαν χιλιάδες ευρώ εγγύηση και βαρύτατους περιοριστικούς όρους. Η έμπρακτη αλληλεγγύη στους κρατούμενους του Δεκέμβρη αποτελεί πρώτιστο καθήκον για όσους-ες συμμετείχαμε στη χειμωνιάτικη εξέγερση, ο αγώνας για την άμεση αποφυλάκισή τους και την παύση κάθε δίωξης σε βάρος των συλληφθέντων διαδηλωτών πρέπει να δυναμώσει.

Γ.Α.

Οκτώ χρόνια φυλάκιση στον Γ. Βούτση-Βογιατζή

Σε οκταετή φυλάκιση καταδίκασε τον αναρχικό Γιώργο Βούτση-Βογιατζή το Μεικτό Ορκωτό Κακουργιοδικείο Αθήνας για συμμετοχή σε ληστεία τράπεζας το Σεπτέμβριο του 2007. Ο κατηγορούμενος υπερασπίστηκε την πράξη του στο πλαίσιο της θεώρησής του ενάντια στο ρόλο των τραπεζών στην καπιταλιστική κυριαρχία και στη χειραγώγηση της μισθωτής εργασίας ενώ οι μάρτυρες υπεράσπισής του ανέδειξαν τα κοινωνικά χαρακτηριστικά των ληστειών τρα-

πεζών και τα ανιδιοτελή κίνητρα του Γιώργου. Τελικά, παρότι η εισαγγελική πρόταση ήταν για δεκαπενταετή φυλάκιση, το δικαστήριο με την απόφασή του δίνει τη δυνατότητα για την αποφυλάκιση του 23χρονου αναρχικού μέσα στον επόμενο χρόνο.

Ν.Γ.

Αλληλεγγύη στον Βαγγέλη Πάλλη

Τρία χρόνια φυλάκιση επέβαλε το Εφετείο Κακουργημάτων Λάρισας στον αγωνιστή Β. Πάλλη και έναν ακόμα συγκρατούμενο του

για την εξέγερση στις Φυλακές Τρικάλων τον Απρίλιο του 2006. Αν και το δικαστήριο παραδέχτηκε τις άθλιες συνθήκες που επικρατούσαν στη φυλακή (67 κρατούμενοι σε θάλαμο 100 τ.μ., από τους οποίους οι μισοί κοιμόνταν στο πάτωμα, με μόνο μία τουαλέτα κ.λπ.), τιμώρησε αυστηρά τους δύο κρατούμενους γιατί είχαν την τόλμη να υπερασπιστούν έμπρακτα την αξιοπρέπειά τους. Η απόφαση βέβαια ήταν σε απόλυτη αρμονία με την αστυνομοκρατία μέσα και έξω από τα δικαστήρια, την κτηνώδη επίθεση των ΜΑΤ στους συγκεντρωμένους συμπαραστάτες και το σοβαρό τραυματισμό της διαδηλώτριας ΝΑ.

Ν.Γ.

χίζονται αμείωτα. Πειθαρχικές ποινές, μεταγωγές, απειλές, βάνουση συμπεριφορά: η εκδικητική μανία των κρατικών μηχανισμών αποτελεί τη βασική απάντηση της κυβέρνησης και του συστήματος γενικότερα απέναντι στα δίκαια αιτήματα των κρατουμένων.

Ταυτόχρονα χρησιμοποιούνται εναλλακτικά τα νομικά τερτίπια, όπως φάνηκε και στον πρόσφατο νόμο του πρώην υπουργού Δικαιοσύνης Χατζηγάκη, για να στέλνουν ακόμα πιο βαθιά στη φυλακή μετανάστες και εξαρτημένους από ναρκωτικά, την ίδια ώρα που συνεχίζονται οι εκδικητικές πειθαρχικές ποινές, (αυτή τη φορά με γραπτή τεκμηρίωση σύμφωνα με το νέο νόμο!), μεταγωγές και νέες δίκες για κρατούμενους που δεν

πειθαρχούν, καταγγέλλουν και εξεγείρονται.

Οι περιπτώσεις του Σπύρου Στρατούλη που απολογήθηκε πρόσφατα στον ανακριτή Πειραιά κατηγορούμενος μαζί με 22 συγκρατούμενούς του για τη συμμετοχή του στη στάση στον Κορυδαλλό το 2007, η καταδίκη του αγωνιστή Βαγγέλη Πάλλη σε τρία χρόνια επιπλέον φυλάκισης για τη συμμετοχή του στη στάση κρατουμένων στα Τρίκαλα το 2006, καθώς και η εκδικητική μεταγωγή της Κατερίνας Γκουλιώνη, λίγους μήνες πριν το θάνατό της, από τα Διαβατά στη Θήβα και τελικά στο Ηράκλειο Κρήτης για λόγους «τάξης και ασφάλειας» αποδεικνύουν περίτρανα την θεοσισμένη εκδικητικότητα της εξουσίας.

Όχι όμως μόνο σε αυτούς, αλλά και

στος συγγενείς (ο αδερφός της Κατερίνας μεταφέρθηκε με χειροπέδες στην κηδεία της), καθώς και στο κίνημα αλληλεγγύης που διαμαρτύρεται και διεκδικεί μαζί τους (συλλήψεις, ξυλοδαρμοί και τραυματισμοί στην διαμαρτυρία-καταγγελία έξω από τις γυναικείες φυλακές της Θήβας όπως επίσης και στη Λάρισα στη συγκέντρωση-διαμαρτυρία κατά της νέας δίωξης του Βαγγέλη Πάλλη).

Στους κρατούμενους και στο κίνημα αλληλεγγύης απομένει να μην επιτρέψουν να γίνει η εκδίκηση και ο εκφοβισμός μια ακόμα νίκη των αστυνομικών, των δικαστών και των δεσμοφυλάκων.

Νίκος Γκλαρνέτατζης

Λάστιχο για τους εργαζόμενους, Μια συζήτηση με τη

Αρκετές επιχειρήσεις της Βόρειας Ελλάδας, προφασισζόμενες την οικονομική κρίση, αλλά ουσιαστικά για να διατηρήσουν τα κέρδη τους στα επίπεδα των προηγούμενων ετών οικονομικής ανόδου, έχουν ήδη προχωρήσει σε απολύσεις προσωπικού και ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας, με όλες τις δυσμενείς συνέπειες για τον κόσμο της εργασίας.

Σύμφωνα με στοιχεία από τη Δέσποινα Χαραλαμπίδου, αναπληρώτρια γραμματέα του ΕΚΘ (μέλος της Αυτόνομης Παρέμβασης, εργαζόμενη στον κλάδο ιματισμού), συνολικά, μέσα σε έξι μήνες, από 1/9/2008 έως 28/2/2009, έχει επίσημα δηλωθεί στην Επιθεώρηση Εργασίας η μετατροπή 1.439 συμβάσεων πλήρους απασχόλησης σε μερικής απασχόλησης. Στην πραγματικότητα, βέβαια, ο αριθμός αυτός είναι μάλλον τριπλάσιος, συνεκτιμώντας τις μετατροπές που δεν έχουν δηλωθεί. Αλλά και οι απολύσεις έχουν ξεκινήσει: η ΦΙΑΚΕΡΑΜ ΤΖΟΝΣΟΝ (κεραμικά), εφαρμόζοντας το νόμιμο 2%, έκανε 34 απολύσεις από το Νοέμβριο 2008 έως το Μάρτιο 2009, αλλά έθεσε και 26 εργαζόμενους σε διαθεσιμότητα, το Μάρτιο 2009. Η DORAL (μέταλλο) έχει κάνει 70 απολύσεις και η SIEMENS 240, ενώ η SUNTEX (ένδυση) με 25 εργαζόμενους και η MORITZ (ένδυση) με 50 έβαλαν λουκέτο. Εκ περιτροπής εργασία, δηλαδή εργασία 4 ημερών, εφαρμόζουν οι επιχειρήσεις ΠΥΡΑΜΙΣ (μεταλλικές συσκευές), ΦΙΕΡΑΤΕΞ (κλωστοϋφαντουργία), ΤΕΞΑΠΡΕΞ (χημικο-τεχνική επεξεργασία προϊόντων κλωστοϋφαντουργίας), ALUMIL (μεταλλικές κατασκευές), ΛΑΜΑΓΠΛΑΣΤ (πλαστικά).

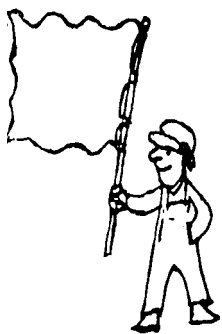
Ειδικά στην ALUMIL, ο επιχειρηματίας Μυλωνάς, που δεν ντράπηκε να ισχυριστεί

δημόσια ότι στην επιχείρησή του οι εργαζόμενοι δεν έχουν σωματείο γιατί αποτελούν όλοι μαζί μια οικογένεια, έθεσε στους εργαζόμενους το εκβιαστικό δίλημμα της 3ήμερης και 4ήμερης εργάσιμης εβδομάδας ή της απόλυσης, εξαναγκάζοντας τους, ουσιαστικά, να υπογράψουν ατομικές συμβάσεις, σύμφωνα με αντεργατικό νόμο του ΠΑΣΟΚ το 1998. Όμως, ακόμη και αυτός χρησιμοποιείται καταχρηστικά, αφού προβλέπει την εφαρμογή της εκ περιτροπής εργασίας επί διετία, σε εξαιρετικές μόνον περιπτώσεις. Προφανώς δεν αποτελεί «εξαιρετική περίπτωση» η ALUMIL, όταν πέρυσι μόνο σημείωσε κέρδη 10

δισ. ευρώ.

Το Χαλυβουργείο Θεσσαλονίκης (HELLENIC STEEL) ξεκίνησε την εφαρμογή μιας δέσμης αβάσταχτων για τους εργαζόμενους μέτρων, προκειμένου να διατηρήσει τα κέρδη του. Με νομιμοφανή τρόπο*, θέτει σε διαθεσιμότητα, καταρχήν 10 ημερών, 70 από τους 416 εργαζόμενους και, έως τις 10 Απριλίου, το μέτρο θα επεκταθεί στο σύνολο σχεδόν των εργαζομένων στην παραγωγή χάλυβα, δηλαδή σε περίπου 300 ακόμη εργαζόμενους. Μαζί με τις πρώτες διαθεσιμότητες, με το πρόσχημα της πτώσης στη ζήτηση σιδήρου, στέλνει εξώδικο στον Οργανισμό Μεσολάβρησης και

Ηνεοφιλελεύθερη... κοινωνική ευαισθησία στόχευσε για μία ακόμη φορά τους μισθωτούς και συνταξιούχους αφήνοντας στο απυρόβλητο τους έχοντες και κατέχοντες. Έτσι, φέτος μισθωτοί του δημόσιου τομέα με μεικτές αποδοχές (πλην των οικογενειακών επιδομάτων) 1.700 και πάνω, όπως και οι συνταξιούχοι των 1.100 δεν θα πάρουν αύξηση, αποτελώντας «δεδικασμένο» και για τον ιδιωτικό τομέα.

Οι πιο χαμηλόμισθοι θα πάρουν εφάπαξ επίδομα από 300 έως 500 ευρώ, που αντιστοιχούν σε αύξηση 1,1-2,7%, δηλαδή κάτω από τον πληθωρισμό.

Τα μέτρα προβλέπουν έκτακτο φόρο, που

ανέρχεται σε:

1.000 για εισοδήματα 60-80.000

2.000 για εισοδήματα 80-100.000

3.000 για εισοδήματα 100-150.000

5.000 για εισοδήματα 150.000-300.000

και κλιμακώνεται ανάλογα ως το ποσό των 25.000 για εισοδήματα άνω των 900.000 ευρώ.

Ο έκτακτος αυτός φόρος είναι εντελώς αναποτελεσματικός, αφού θα αποφέρει έσοδα λίγο πάνω από 270 εκατομμύρια ευρώ. Τα μέτρα συνοδεύονται με μείωση της βουλευτικής αποζημίωσης κατά 5%, δηλαδή περίπου

Μέτρα ταξικού

300 ευρώ, για λόγους επικοινωνιακούς (βλέπε δημαγωγικούς), αφού το τελικό ποσό είναι τελείως ανάξιο λόγου. Το συνολικό όφελος από τα μέτρα υπολογίζεται σε 1, 8 δισ. ευρώ. Από την άλλη, μόνο από τη μείωση της φορολογίας των ανώνυμων εταιρειών από το 35% στο 25% έχουν χαθεί 9, 1 δισ. ευρώ.

Τα κόμματα εξουσίας θέλουν να ξεχαστεί εντελώς ο πακτωλός δεκάδων δισ. ευρώ που πετάχτηκαν για τους Ολυμπιακούς Αγώνες της Γιάννας Αγγελοπούλου, με τα πανάκριβα συστήματα παρακολούθησης, π.χ. C4I, τις

Κέρδη για τις επιχειρήσεις

συνδικαλίστρια Δέσποινα Χαραλαμπίδου

Διατησίας, την Επιθεώρηση Εργασίας και τα σωματεία καταγγέλλοντας μονομερώς την επιχειρησιακή σύμβαση, που προέβλεπε αύξηση μισθών κατά 5, 5% από την 1/5/2009. Βαπτίζει τις απολύσεις «αλλαγή οργανογράμματος», μειώνει την αμοιβή των υπερωριών από 0, 75% σε 0, 25% και ελαστικοποιεί τις σχέσεις εργασίας. Η συνέλευση του σωματείου εργαζομένων απέρριψε αυτή τη δέσμη μέτρων και κινητοποιείται με παραστάσεις διαμαρτυρίας.

Οι περιπτώσεις της ALUMIL και του Χαλυβουργείου δεν είναι μοναδικές. Αποτελούν, όμως, λαμπρά παραδείγματα του εργα-

σιακού μεσαίωνα που αναπτύσσεται, με τη σφραγίδα των κυβερνήσεων ΝΔ και ΠΑΣΟΚ. Γιατί είναι αυτές που έχουν απελευθεώσει την εργοδοσία, ψηφίζοντας αντεργατικούς νόμους και διατηρώντας παρωχημένους μετεμφυλιακούς. Νόμους που παρέχουν ασυλία στην εργοδοσία, ακόμη και όταν αυτή επιτίθεται στο βασικό κατακτημένο εργασιακό δικαίωμα, τη συλλογική σύμβαση. Να διεκδικούμε πάλι τα αυτονόητα...

Από την άλλη, η κυβέρνηση Καραμανλή, με πρόσημα να περισώσει το έλλειμμα της χώρας, προειδεάζει για ακόμη ένα χτύπημα στην εργασία με την πρόσθετη πώληση

Η γενική απεργία στη Θεσσαλονίκη

Σχετική επιτυχία είχε η 24ωρη απεργία των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ στη Θεσσαλονίκη.

Η συμμετοχή ήταν μεγαλύτερη από άλλες φορές στον ιδιωτικό τομέα, γιατί, αφενός η διάθεση των εργαζομένων, λόγω της κυβερνητικής επίθεσης, ήταν πιο έντονη, αλλά και γιατί οι πιέσεις της εργοδοσίας στους εργαζομένους να μην απεργήσουν απουσίαζαν, μιας και στις συνθήκες της κρίσης ένα μεροκάματο λιγότερο δεν ήταν καθόλου άσχημο για τους εργοδότες.

Η συμμετοχή στο δημόσιο τομέα κινήθηκε στα συνηθισμένα επίπεδα.

Έγιναν δύο συγκεντρώσεις-πορείες, στις οποίες συμμετείχαν περίπου 3.000 διαδηλωτές-ριες. Η μία του Εργατικού Κέντρου Θεσσαλονίκης, όπου προσήλθε, μετά από προσυγκέντρωση, και ο ακροαριστερός χώρος με την κατάληψη της Πρυτανείας Α.Π.Θ. Η άλλη ξεχωριστή, που έκανε μόνο του το ΠΑΜΕ. **Θ.Φ.**

μετοχών της ΕΥΑΘ, στο όνομα του κέρδους. Με τον τρόπο αυτό, η SUEZ, η μεγαλύτερη πολυεθνική στον τομέα του νερού παγκοσμίως, αποκτά, μαζί με το προηγούμενο πακέτο, το 49% των μετοχών της ΕΥΑΘ. Οι εργαζόμενοι-ες, χωρίς να εστιάζουν σε ενδεχόμενη απειλή των εργασιακών τους σχέσεων, ξεκίνησαν τις κινητοποιήσεις ενάντια στο ξεπούλημα της ΕΥΑΘ. Καλούν τον κόσμο της Θεσσαλονίκης να πάρει θέση, με επιστημονικά τεκμηριωμένα, αλλά και εύλογα επιχειρήματα:

«Η ιδιωτικοποίηση όπου εφαρμόστηκε προκάλεσε:

- Αύξηση τιμολογίων και τελών σύνδεσης.
- Υποβάθμιση υπηρεσιών ύδρευσης-αποχέτευσης.
- Κατασπατάληση των φυσικών αποθεμάτων νερού.

Η κυβέρνηση ξεπουλάει το νερό για 50 εκατομμύρια ευρώ. Δηλαδή, στη Θεσσαλονίκη, με 1 εκατομμύριο κόσμο, αντιστοιχούν 50 ευρώ σε κάθε πολίτη. Ας τη δώσουν στους πολίτες», γράφουν σε προκήρυξή τους.

Επιμέλεια Λίνα Κυργιαφίνη

* Ο μετεμφυλιακός νόμος 3198/1955 ορίζει ότι αν η επιχείρηση, αποδεδειγμένα, δεν έχει δουλειά, τότε μπορεί να θέσει το προσωπικό σε διαθεσιμότητα για διάστημα έως και 3 μήνες ανά έτος, ενώ υποχρεούται να καταβάλει το 50% του ημερομίσθιου και το πλήρες ένσημο. Ένα ποσοστό 10% αυτών που χάνει ο/η εργαζόμενος/η καλύπτεται από τον ΟΑΕΔ.

πολέμου

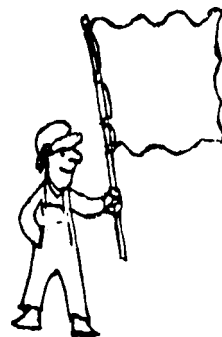
μυθικών εξόδων εγκαταστάσεις, που σήμερα βρίσκονται σε αχρηστία, τους εξωφρενικούς μισθούς μεγαλοστελεχών κ.τλ. Αν όμως, από τους Ολυμπιακούς έχουν περάσει ήδη πέντε χρόνια, δεν είναι παρά μόνο λίγες βδομάδες που οι τράπεζες —οι οποίες μέχρι πέρυσι πανηγύριζαν για τα μυθικά τους κέρδη, με σκοπό να προσελκύσουν επενδυτές— ενθουλάκωσαν τα 23 δισ. ευρώ, που η κυβέρνηση τους μοίρασε απλόχερα.

Ο υπουργός Οικονομικών, Παπαθανασίου, ερωτώμενος σχετικά, απάντησε ότι δεν θα

χρειαστούν πρόσθετα μέτρα, αλλά δεν θα μπορούσε να το εγγυηθεί. Πριν αλέκτωρ λαλήσει, η ελληνική οικονομία τέθηκε υπό επιτήρηση και τα νέα μέτρα είναι καθ' οδόν. Ταξικά, φορομπηχτικά, εξουθενωτικά, στοχεύουν, όπως πάντα, τους μισθωτούς και τους πληβείους, δηλαδή τους μόνους που δεν φταίνε, τους μόνους που παράγουν σε αυτό το άδικο εκμεταλλευτικό σύστημα, αφήνοντας στο απυρόβλητο τις επιχειρήσεις —που διαθέτουν, άλλωστε, χίλιους δυο τρόπους νόμιμης φοροδιαφυγής— διότι, όπως είπε και ο υπουργός, «εάν φορολογηθούν, θα προχωρήσουν σε απολύσεις».

Θόδωρος Φέστας

Εργασιακά

ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΗ: Ταξική

ε γενικές γραμμές, ο χαρακτήρας και τα αποτελέσματα της απάντησης του εργατικού κινήματος στην καλπάζουσα οικονομική κρίση δεν εξαρτώνται τόσο από την ένταση της καπιταλιστικής επίθεσης όσο, κυρίως, από την κατάσταση της εργατικής τάξης, σε εθνικό και διεθνές πεδίο, πριν από την εκδήλωση της κρίσης. Σε τελική ανάλυση, το επίπεδο της ταξικής πάλης και η οργανική σχέση της με την κρίση καθορίζουν τη συμπεριφορά των μισθωτών και των άλλων καταπιεσμένων στρωμάτων κατά τη διάρκεια της κρίσης, επομένως και την έκβασή της προς όφελος του ενός ή του άλλου από τα ανταγωνιστικά ταξικά στρατόπεδα.

Αναμφίβολα, η επικράτηση του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού αποτέλεσε προϊόν μιας γενικής ήττας της εργατικής τάξης και του εργατικού κινήματος, προφανώς δε η πολυετής κυριαρχία του βάρυε και επέκτεινε αυτή την ήττα. Επίσης, η οξυτάτη χρηματοοικονομική κρίση της τελευταίας περιόδου, πέραν των εγγενών αντιφάσεων του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής και αναπαραγωγής, συμπυκνώνει ένα δυσμενέστατο συσχετισμό σε βάρος των δυνάμεων της εργασίας (την πλήρη κυριαρχία του χρηματιστικού κεφαλαίου και της παγκοσμιοποιημένης «ελεύθερης αγοράς») και όχι την αποδιαιθροτική «κρυσσεογόνα» δράση του εργατικού υποκειμένου.

Αν και είναι απλουστευτικές, εκλεκτικιστικές και οπωσδήποτε πολιτικά επικίνδυνες οι απόψεις περί του «τέλους της βιομηχανικής εργατικής τάξης», είναι πασιφανής η καταστροφή που προκάλεσε η νεοφιλελεύθερη κυριαρχία στη συνοχή της παραδοσιακής εργατικής τάξης, άρα και στη δυνατότητα συγκρότησής της ως τάξης. Ο πολυκατακερματισμός της παραγωγής, η χρηματιστική απογείωση, η «αποπροσωποποίηση» της εργοδοσίας όχι μόνο στις πολυεθνικές αλλά και στα πολυπληθή μορφώματα των υπεργολαβιών κ.λπ., η διάχυση και η ευελιξία της εργασίας, η επισφάλεια και ο συνδυασμός υποασασχόλησης και εργασιακής υπερεντατικοποίησης, η αλματώδης αύξηση των αυτοασασχολούμενων εργαζομένων κ.ά. διαμορφώνουν μια εργατική καθημερινότητα δυσμενή έως απαγορευτική για την ανάδυση εργατικών υποκειμένων.

Μην ξεχνάμε ότι ο «κόσμος της δουλειάς» γίνεται εργατική τάξη όταν πρωτίστως —και πρωτογενώς— συγκροτείται μέσα στη σφαίρα της παραγωγής ως τάξη καθαυτή, δηλαδή αποκτά συλλογική συνείδηση του εαυτού της, μια κατεξοχήν υλική διαδικασία που αποτελεί προϋπόθεση, σε συνδυασμό με άλλους παράγοντες, για το μετασχηματισμό

της, σε «ειδικές στιγμές», σε τάξη δι' εαυτήν, δηλαδή σε απελευθερωτική κοινωνική υποκειμενικότητα.

Τούτων δοθέντων, ασφαλώς και έχει νόημα σε περιόδους κρίσης η καταγγελία της καπιταλιστικής αρπακτικότητας, ο εξοπλισμός των «από κάτω» με επιχειρήματα και προτάσεις κατά της επιχείρησης των «από πάνω» να τους φορτώσουν και τα βάρη της κρίσης, καθώς και η προώθηση ενωτικών κοινωνικών αγώνων. Ωστόσο, πρώτιστο μέλημα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς και των τάσεων ταξικής πάλης μέσα στο εργατικό κίνημα είναι η αναζήτηση μορφών οργάνωσης που θα αποκαθιστούν τη συνοχή και την ενότητα των πολυδιασπασμένων τμημάτων του «κόσμου της δουλειάς» και μορφών πάλης που θα εξασφαλίζουν αφενός τη στοιχειώδη αποτελεσματικότητα και, αφετέρου, την απαραίτητη αυτονομία της εργατικής τάξης απέναντι στο κράτος και την εργοδοσία.

Συνδικαλιστική γραφειοκρατία και εργατική αυτοοργάνωση

Ζούμε τις οδυνηρές συνέπειες ενός «φαύλου κύκλου»: Ο νεοφιλελευθερισμός παρόξυνε τον κατακερματισμό της εργατικής τάξης και εμπέδωσε κοινωνικά τα ιδεολογήματα της «ατομικής ευθύνης» και της «προσωπικής ικανότητας»· η συνδικαλιστική γραφειοκρατία (σοσιαλδημοκρατική, σταλινική, ευρωκομμουνιστική κ.λπ.) ήδη από την περίοδο του «φορντικού συμβιβασμού» και του «κοινωνικού συμβολαίου» αποπροσανατόλισε και αφρόπληξε ιδεολογικοπολιτικά την εργατική τάξη για να την παραδώσει στη συνέχεια στη νεοφιλελεύθερη ηγεμονία. Σήμερα, σε πολλές περιοχές του πλανήτη και σίγουρα στην Ευρώπη, τα «επίσημα συνδικάτα», δηλαδή οι δομές αυτοοργάνωσης της εργατικής τάξης που έλκουν την καταγωγή τους στο 19ο και στις αρχές του 20ού αιώνα, αντιμετωπίζουν μια πρωτοφανή κρίση μαζικότητας, κοινωνικής νομιμοποίησης και αποτελεσματικότητας. Ασφαλώς, η συγκυρία της κρίσης ή επιμέρους εθνικές και κλαδικές ιδιομορφίες μπορεί να τροποποιούν επί το βέλτιον την απίχηση των κινητοποιήσεών τους, όμως το δομικό πρόβλημα παραμένει: απομαζικοποίηση, αναποτελεσματικότητα, γήρανση και οκνηρία των στελεχών τους, επαγγελματικοποίηση και εκτεταμένη διαφθο-

ρά, εμμονή στην «υπευθυνότητα» και τη «συνευθύνη», όλο και συχνότερα δε συντεχνιασμός, τοπικισμός και έλλειψη ταξικής αλληλεγγύης.

Όπως και σε όλα τα πεδία του κοινωνικού ανταγωνισμού, η λύση δεν μπορεί να είναι οργανωτικού χαρακτήρα του τύπου «ενάντια στα παλιά συνδικάτα, νέα» ή «ενάντια στα πουλημένα, ταξικά». Κι αυτό γιατί, σε τελική ανάλυση βέβαια, η κρίση του εργατικού-συνδικαλιστικού κινήματος δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί με την κλιμάκωση της αντιπαράθεσης μεταξύ γραφειοκρατών/ρεφορμιστών και επαναστατών. Όχι γιατί αυτή η αντιπαράθεση δεν είναι υπαρκτή και δεν πρέπει να διεξάγεται (κάθε άλλο!), αλλά επειδή οι συνθήκες της εργατικής καθημερινότητας της εποχής μας απαιτούν πολύ πιο σύνθετες απαντήσεις, αλλιώς η αναγκαία αντιπαράθεση ρεφορμιστών - επαναστατών κινδυνεύει να γίνεται ερήμην των εργαζομένων, επομένως με —προσωρινή— ευφορία των επαναστατών και —μόνιμο— όφελος των ρεφορμιστών. Μην ξεχνάμε ότι ο ρεφορμισμός αποτελεί την αστική ιδεολογία μέσα στο εργατικό κίνημα, αλλά οι εργαζόμενοι (φευ!) διακατέχονται από την αστική ιδεολογία.

Με αυτή την έννοια, για μία ακόμα φορά στην ιστορία του κοινωνικού ανταγωνισμού, η λύση δεν είναι «καθαρή»: Στα παραδοσιακά συνδικάτα, λοιπόν, πρέπει να προωθούμε ανοιχτά Δ.Σ., ανακλητούς αντιπροσώπους, απεργιακές επιτροπές με αποφασιστικό χαρακτήρα, επιτροπές σε κάθε χώρο δουλειάς εκλεγμένες από εργασιακή συνέλευση, δια-εργασιακά ή διακλαδικά συντονιστικά, αιτήματα για όλους τους εργαζόμενους-ες που δουλεύουν στο χώρο ή τον κλάδο ακόμα και αν δεν ανήκουν στο σωματείο, επιτροπές αλληλεγγύης σε τοπικό επίπεδο και δομές συνεργασίας με τους χρήστες των υπηρεσιών αν πρόκειται για σωματεία του Δημοσίου, της Κ.Ω. ή των Ο.Τ.Α.: στα «νέα σωματεία», είτε πρόκειται για αγωνιστικά σωματεία στο χώρο της επισφάλειας είτε για άλλου τύπου εγχειρήματα ταξικής αυτονομίας (συνελεύσεις βάσης κ.λπ.), προφανώς οφείλουμε να ενισχύουμε τον αμεσοδημοκρατικό μαχητικό χαρακτήρα τους, τονίζοντας όμως ταυτόχρονα την ανάγκη συντονισμού και ενότητας με ευρύτερα τμήματα του εργατικού κινήματος, ακόμα και αν τελούν υπό την ηγεμονία του ρεφορμισμού, και βεβαίως τη χειραφέτηση από την ιδεοληψία του προπαγανδισμού και της καταγγελιολογίας. Μην ξεχνάμε ότι προηγείται η πράξη και ακολουθεί η συνείδηση. Τούτο σημαίνει ότι, καλώς ή κακώς, οι εργαζόμενοι-ες, ακόμα και οι πιο αγωνιστικοί-ές, υπό κανονικές συνθήκες, επιλέγουν τον πλέον χρήσιμο, όχι τον πλέον οραματιστή.

ανασυγκρότηση και αυτονομία

Μορφές πάλης και ταξική υποκειμενικότητα

Το σύνηθες επιχείρημα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας για τους κατά καιρούς ελεεινούς συμβιβασμούς της είναι ότι «ο κόσμος δεν τραβάει». Αυτό πολλές φορές δεν είναι ψέμα, όχι μόνο γιατί η ίδια έκανε τα πάντα για να τον απογοητεύσει και να μην εμπιστευτεί, αλλά επειδή πολλοί εργαζόμενοι και εργαζόμενες δεν ξέρουν γιατί πρέπει να αγωνιστούν, φοβούνται, έχουν αυταπάτες κ.λπ. Ούτως ή άλλως, στην εποχή που ζούμε, ένας εργατικός αγώνας (αν δεν γίνεται για το «θεαθήναι» ή για την «τιμή των όπλων») — και τα δύο προσφιλή κίνητρα της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, είτε είναι απολύτως αμυντικός (π.χ. απολύσεις, κλεισίματα επιχειρήσεων κ.λπ.) είτε αμυντικο-διεκδικητικός (διατήρηση κεκτημένων, συλλογικές συμβάσεις, απειλή ιδιωτικοποίησης κ.λπ.) πρέπει να σχεδιάζεται όχι για να διαμαρτυρηθεί αλλά για να νικήσει. Τούτο δεν είναι ηθικό, ούτε «βουλευσιακό», αλλά απολύτως πολιτικό. Είναι «απολύτως πολιτικό» πριν κλείσει μια επιχείρηση, το σωματείο, αντί να συζητά με τον εργοδότη τους όρους πτώχευσης της επιχείρησης (και όχι του ίδιου!), να ξεκινά την εκπόνηση ενός σχεδίου ενεργητικής κατάληψης της επιχει-

ρησης με αναζήτηση εταίρων που θα εξασφαλίζουν τη βιωσιμότητά της στις τοπικές κοινωνίες, σε Ο.Τ.Α. κ.λπ. Προφανώς, αυτό δεν είναι εύκολο, ωστόσο είναι απολύτως βέβαιο ότι τόσο στον ιδιωτικό τομέα, πολλώ δε μάλλον στην Κοινή Ωφέλεια ή το Δημόσιο η επινοήση μορφών πάλης που να υπερβαίνουν την κανονικότητα και τα καθιερωμένα, χωρίς να απαιτούν αδύνατες για την εποχή μας διαθεσιμότητα και αυτοθυσία, μπορούν να οδηγήσουν σε αδιέξοδο την εργοδοσία και το κράτος, να αυξήσουν την αυτοπεποίθηση και τη μαχητικότητα των εργαζομένων. Εντελώς παραδειγματικά, στο πλαίσιο αυτού του σχηματικού κειμένου, να θυμίσουμε ότι εδώ στην Ελλάδα: Εργαζόμενοι, προβλέποντας εικονική πτώχευση εργοστασίου, δημοσίευσαν τα λογιστικά βιβλία της επιχείρησης και απείλησαν ότι ξεκινούν κατάληψη με μαζική απεργία πείνας αν κλείσει — νίκησαν! απεργοί σε νοσοκομείο μπλόκαραν τη μισθοδοσία, με αποτέλεσμα να πληρώνονται κι αυτοί μαζί με τους ισόποσους ΠΑΣΚίτες απεργοσπάστες, επί 59 μέρες, κάνοντας διαδηλώσεις μαζί με χρόνιους ασθενείς — νίκησαν! εργαζόμενοι που απεργούσαν σαμποτάραν απεργοσπαστικές υπηρεσίες («κίπιες» ζημιές σε μηχανήματα καθαριότητας και κομπιούτερ) — νίκησαν! καταληψίες εργοστασίου εξασφάλισαν από την τοπική κοινωνία και γειτονικούς δήμους την διάθεση των προϊόντων τους (φιάλες

υγραερίου) — νίκησαν. Κι όλα αυτά συνέβησαν σε μια περίοδο όχι ιδιαίτερα έντονων ταξικών αγώνων, κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του '80.

Ασφαλώς, αυτά τα παραδείγματα δεν συνιστούν πρόταση, όμως περιγράφουν μια οπτική. Μια οπτική που ασφαλώς υπερβαίνει τη γραφειοκρατική ραστώνη, αλλά δεν αρκείται και στην αγωνιστική πλειοδοσία και καταγγελιολογία. Οφείλουμε να αναζητούμε αιτήματα, μορφές οργάνωσης και δράσης, επιχειρήματα και ιδέες που να ενθαρρύνουν τους νέους εργαζόμενους να ενταχθούν σε συλλογικότητες και να διεκδικούν, που να ενισχύουν την κοινωνική αλληλεγγύη, που να μην απαιτούν ιδιαίτερη ιδεολογικοπολιτική συγκρότηση αλλά να εκπαιδεύουν πολιτικά, που να μπλοκάρουν τον εργοδότη και να μεγαλώνουν το κόστος του, που να διευρύνουν τις κοινωνικές συμμαχίες μας, κάνοντας πιο ελκυστικούς τους αγώνες μας. Οφείλουμε, με άλλα λόγια, να γίνουμε πιο βέβαιοι και αδιάλλακτοι για το δίκιο μας, πιο επινοητικοί και ευέλικτοι ως προς τους τρόπους διεκδίκησής του.

Η κρίση αποτελεί ευκαιρία αντιμετώπισης για το εργατικό κίνημα, αλλά και κίνδυνο εσωστρέφειας, συντηρητισμού και ρατσισμού. Δεν είμαστε μάντις για να προβλέψουμε την έκβασή της, έργο μας είναι να κάνουμε καθετί για να την προλογίσουμε.

Νίκος Γιαννόπουλος

απόψεις

Η επισφάλεια στις αστικές «μη κερδοσκοπικές» εταιρίες

Συνέντευξη με τη Νικολέτα Κυράνα *

Οι εργαζόμενοι στις ιδιωτικές δομές ψυχικής υγείας οργάνωσαν σημαντικές κινητοποιήσεις το προηγούμενο διάστημα απαιτώντας την καταβολή των δεδουλευμένων τους και τη χρηματοδότηση των δομών αποασυλοποίησης. Περιγράψτε μας την κατάσταση στο χώρο, τα αιτήματα των εργαζόμενων και την προοπτική ικανοποίησής τους.

Τον Μάρτη έγιναν δύο κινητοποιήσεις: μια παράσταση διαμαρτυρίας στις 4 και μια απεργία στις 6. Η κατάσταση έχει ξεπεράσει τα όρια του ανεκτού, οι συνάδελφοι είμαστε έως και 7 μήνες απλήρωτοι, οι εργοδότες τρομοκρατούν και απειλούν με απόλυση όποιον απαιτεί τα λεφτά του ή διαφάνεια στη διοίκηση και τα οικονομικά των εταιριών, οι δομές λειτουργούν με προσωπικό κάτω και από το όριο ασφαλείας, πολλές φορές χωρίς καν επιστημονικές ειδικότητες, γεγονός που υποβιβάζει την παρεχόμενη ποιότητα υπηρεσιών. Κανείς δεν δεσμεύεται για την αποπληρωμή μας, με το υπουργείο να κατηγορεί για κακοδιαχείριση τους εταιρικούς και τους δεύτερους να ρίχνουν τα βάρη στην υποχρηματοδότηση του υπουργείου. Έτσι, λοιπόν, και σε αυτή την κινητοποίηση τα κύρια αιτήματά μας ήταν η απόδοση των δεδουλευμένων μας, η υπεράσπιση της δημόσιας δωρεάν υγείας και των εργασιακών μας δικαιωμάτων (συμβάσεις αορίστου χρόνου, προσλήψεις προσωπικού κλπ.).

Πώς αντιμετωπίζετε τη συνθήκη «διπλής» επισφάλειας στην οποία βρίσκονται οι εργαζόμενοι στις κοινωνικές υπηρεσίες ιδιωτικών φορέων, δηλαδή το γεγονός ότι από τη μια πλευρά υφίστανται την εργοδοτική αυθαιρεσία και τις ελαστικές σχέσεις απασχόλησης και από την άλλη εξαρτώνται από την κρατική υποχρηματοδότηση των προγραμμάτων;

Την 6η Μάρτη, ημέρα συνάντησης των Ευρωπαίων με την ηγεσία του υπουργείου, το ΣΕΚΥΙΦ κήρυξε απεργία, παράσταση διαμαρτυρίας στο υπ. Υγείας και πορεία στη Βουλή. Την ίδια ημέρα οι εργοδότες και τα υπόλοιπα σωματεία του κλάδου είχαν συναυλία στα Προπύλαια! Ο χώρος της ψυχικής υγείας με αυτό το ιδιότυπο καθεστώς του «κάπως δημόσιο» «κάπως ιδιωτικό», του «άλλος πληρώνει άλλος αποφασίζει», του «είμαστε όλοι ίσοι αλλά άμα θέλω σε απολύω» είχε αποτέλεσμα μια σύγχυση στους κόλπους των συναδέλφων. Δυστυχώς, πολλά είναι τα σωματεία που προωθούνται από τους εργοδότες, που βλέπουν τη δράση τους μέσα από τις γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές ηγεσίες και τις «διαμεσολαβητικές δράσεις», που βρίσκονται σε συνδιαλλαγή με τους εργοδότες για «από κοινού διεκδικήσεις». Δυστυχώς, μετά την ανεξάρτητη από εργοδότες και κυβέρνηση αγωνιστική στάση του ΣΕΚΥΙΦ,

στήθηκε άλλο ένα κλαδικό σωματείο, του οποίου η ίδρυση λειτουργεί διασπαστικά και εξυπηρετεί τελικά την εργοδοσία. Όταν σε έναν κλάδο υπάρχει εργατικό-ταξικό σωματείο η ύπαρξη ενός άλλου είναι ή εργοδοτικό ή έχει παραταξιακό χαρακτήρα υπεράσπισης της πολιτικής του καθαρότητας. Και τα δύο λειτουργούν εις βάρος των εργαζομένων. Το ΣΕΚΥΙΦ μάχεται για την ανεξάρτητη έκφραση των εργαζομένων, για την υπεράσπιση των εργατικών μας δικαιωμάτων. «Είμαστε εργάτες και όχι συνεργάτες» των υπεργολάβων επιχειρηματιών των Αστικών μη Κερδοσκοπικών(!) Εταιριών που πάνε να βάλουν την ιδιωτική υγεία από το παράθυρο.

Η κυβέρνηση, από την άλλη, είναι στο στόχαστρό μας γιατί συνεχίζει τις «καινοτόμες» πρακτικές του ΠΑΣΟΚ για αποασυλοποίηση με διαμεσολάβηση! Οι ΑμΚΕ είναι ένα εφεύρημα για την εξυπηρέτηση των ημετέρων, είναι μια «μπίζνα» που υπονομεύει το δημόσιο δωρεάν χαρακτήρα της υγείας και θέτει μεσάζοντες στη διαχείριση του δημόσιου χρήματος. Από το υπουργείο απαιτούμε να περάσουν στο δημόσιο οι δομές ψυχικής υγείας.

* Η Νικολέτα Κυράνα είναι κοινωνιολόγος, πρόεδρος του Σωματείου Εργαζομένων στις Κοινωνικές Υπηρεσίες Ιδιωτικών Φορέων.

Τη συνέντευξη πήρε η Καλομοίρα Σωτηρίου.

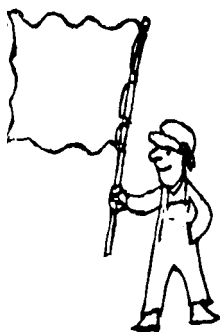
Αποκλεισμός της Ακρόπολης από τους εκτάκτους του ΥΠ.ΠΟ.

Από τις 4 έως τις 19 Μαρτίου, οι συμβασιούχοι του ΥΠ.ΠΟ. απασχόλησαν ξαφνικά όλα τα ΜΜΕ, μόνο και μόνο επειδή τόλμησαν να αποκλείσουν την Ακρόπολη διεκδικώντας τα δίκαια αιτήματά τους. Η αναγωγή της Ακρόπολης σε εθνικό σύμβολο καθιστά αυτομάτως όλους όσους την αποκλείουν ιερόσυλους, βέβηλους και ανθέλληνες. Η πολιτική ηγεσία του ΥΠ.ΠΟ., αν και προτιμά την Ακρόπολη ανοιχτή με προσωπικό απλήρωτους επί μήνες συμβασιούχους (50 στους 70 μιας βάρδιας), πιεσμένη από τις δυναμικές κινητοποιήσεις των συμβασιούχων, χρησιμοποίησε για άλλη μία φορά το επιχείρημα της δυσφήμισης της χώρας και σε συντονισμό με τα ΜΜΕ προσπάθησε να στρέψει την κοινή γνώμη εναντίον τους, κάνοντας λόγο για ακραίες μειοψηφίες. Έτσι λοιπόν, από τη μια, αναγκάστηκε να συντάξει τροπολογία

για τους εργαζόμενους με ασφαλιστικά μέτρα, από την άλλη όμως αρνήθηκε να τη συζητήσει με τους ίδιους τους εργαζόμενους, απειλώντας ότι αν δεν ανοίξουν την Ακρόπολη δεν θα τους συναντήσει. Στον εκβιασμό συνέβαλαν με δηλώσεις τους τόσο τα δύο μεγάλα κόμματα όσο και ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας και οι συνδικαλιστές της ΠΟΕ-ΥΠ.ΠΟ. Δυστυχώς, παρά τη βούληση των μελών, το προεδρείο του Σωματείου Εκτάκτων πραξικοπηματικά έσπευσε να ξεπουλήσει τον αγώνα και να δηλώσει νομιμοφροσύνη στην ηγεσία του ΥΠ.ΠΟ., αφήνοντας έκθετους τους απεργούς που επέδειξαν υποδειγματική συνδικαλιστική δράση όλο αυτό το διάστημα, μακριά από κομματικές σκοπιμότητες, με καθημερινές συνελεύσεις στην Ακρόπολη όπου παίρνονταν οι αποφάσεις για τη μορφή και τη συνέχιση των κινητοποιήσεων. Η τροπολογία που κατατέθηκε τελικά

στη Βουλή όχι απλά δεν καλύπτει όλους τους απλήρωτους με ασφαλιστικά μέτρα, αλλά δείχνει τη βούληση του υπουργείου να απαλλαγεί οριστικά από αυτούς και να μη δέχεται τις ευνοϊκές αποφάσεις των δικαστηρίων. Φυσικά, ούτε λόγος για μονιμοποίηση των συμβασιούχων, πόσο μάλλον για την κατάργηση της παγκόσμιας πρωτοτυπίας του 24μήνου, με το οποίο το ίδιο το κράτος παράγει εργαζόμενους με ημερομηνία λήξης δύο ετών. Αν προσθέσουμε και το νέο κύμα 2.000 ανασφάλιστων με stage εργαζόμενων που έρχονται στο ΥΠ.ΠΟ., γίνεται ολοφάνερη η πολιτική του υπουργείου για ουσιαστική κατάργηση της μονιμότητας και διαιώνιση της ομηρίας και της επισφάλειας. Δεν πτοούμαστε. Ο αγώνας μας είναι δίκαιος και θα συνεχιστεί.

Αρχοντία Κούκου

ΠΟΣΔΕΠ, Συσπείρωση: δύο κλικ δεξιά

Ημε την αμέριστη και απροκάλυπτη στήριξη μεγάλων δημοσιογραφικών συγκροτημάτων ολομέτωπη επίθεση συντηρητικών πανεπιστημιακών, επιχειρηματικών και πολιτικών δυνάμεων κατά της προηγούμενης διοίκησης της ΠΟΣΔΕΠ, και ειδικότερα κατά της ηγεσίας της, τελικά καρποφόρησε. Οι υστερόβουλοι κονδυλοφόροι, που ξαφνικά τον τελευταίο μήνα πριν από το 9ο Συνέδριο της ΠΟΣΔΕΠ καλούσαν σε πανστρατιά τους «πρόθυμους για ανακατάληψη», μπόρεσαν να συμβάλουν στην ανατροπή της προηγούμενης κατάστασης στο συνδικαλιστικό όργανο των πανεπιστημιακών, μπόρεσαν να πετύχουν «να επέλθει επιτέλους η τάξη στα πανεπιστημιακά πράγματα». Ο φόβος όλων αυτών μπροστά στο ενδεχόμενο συνέχισης της στάσης αξιοπρέπειας και αγωνιστικότητας που με συνέπεια εξέφρασε τα τελευταία τέσσερα χρόνια η απελθούσα ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ, λειτούργησε ως ο μόνος συνθετικός κρίκος ετερόκλητων πανεπιστημιακών και πολιτικών δυνάμεων με στόχο την αλλαγή των συσχετισμών στη μόνη ομοσπονδία που ξεκάθαρα καλούσε τα μέλη της να μην εφαρμόσουν κυβερνητικές νομοθετικές ρυθμίσεις, που σαφέστατα με τις ενέργειες και τις θέσεις της δήλωσε ότι είναι αυτονόητο δικαίωμα κάθε σκεπτόμενου ελεύθερου ανθρώπου η κριτική στάση του απέναντι στο «νόμο», ότι τελικά η αστική νομιμότητα δεν μπορεί να αποτελεί κόκκινη απαράβιαστη γραμμή.

Η νέα διοίκηση της ΠΟΣΔΕΠ, προΐόν συνεργασίας πανεπιστημιακών που πολιτικά πρόσκεινται στη ΝΔ, στο ΠΑΣΟΚ και στην Ανανεωτική Πτέρυγα του ΣΥΝ, είναι γεγονός. Όπως γεγονός είναι και οι «νέες» θέσεις του πανεπιστημιακού κινήματος. Αφού οι προαναφερόμενες δυνάμεις συνέβησαν τα μέγιστα ώστε να διακωμωδηθεί και να απαξιωθεί κάθε συνδικαλιστική έννοια μετατρέποντας το 9ο Συνέδριο της ΠΟΣΔΕΠ σε μια παρέλαση «αγανακτισμένων πανεπιστημιακών» που είχαν έρθει με μόνο σκοπό να καταψηφίσουν τα πεπραγμένα της προηγούμενης διοίκησης (πράγμα που τελικά δεν κατάφεραν) και να υπερψηφίσουν τις «υγιείς» πανεπιστημιακές δυνάμεις, αφού αποχώρησαν κατά τη διάρκεια της συζήτησης επί του προγραμματισμού θέτοντας αμέσως μετά θέμα απαρτίας, αφού πέτυχαν τον τερματισμό του Συνεδρίου χωρίς για πρώτη φορά στην ιστορία της Ομοσπονδίας να υπάρξουν προγραμματικές θέσεις, στη συνέχεια πέρασαν στην πρώτη συνεδρίαση της νέας Διοικούσας Επιτροπής νέες θέσεις, στην αντίθετη βεβαίως κατεύθυνση με αυτήν που είχε η προηγούμενη ηγεσία κατά τη διάρκεια των δύο θητειών της. Έτσι, λοιπόν, από τις 23/3/09 οι πανεπιστημιακοί, αφού θεωρούμε πηγές των κακών του ελληνικού πανεπιστημίου τόσο την κυβερνητική πολιτική όσο και την απελθούσα ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ, έχουμε ανοίξει και πάλι διάυλους συζήτησης με το υπουργείο Παιδείας, «προασπιζόμεστε την

ομαλότητα της λειτουργίας των Πανεπιστημίων», θεωρούμε το «ανοικτό πανεπιστήμιο» «βασική προϋπόθεση για την ολική ανάταξη του Ακαδημαϊκού μας Συστήματος», θεωρούμε την απεργία «την πλέον ανέξοδη για μας επαναστατική πράξη» και αναζητούμε νέες μορφές διεκδίκησης, ετοιμάζοντας ταυτόχρονα θετικές προτάσεις προς κατάθεση στο υπουργείο για να συμβάλουμε στην «κατεύθυνση δημιουργίας ενός κοινού οράματος υψηλών προδιαγραφών για το Ελληνικό Δημόσιο Πανεπιστήμιο».

Και αν είναι απογοητευτικό το ότι στην ΠΟΣΔΕΠ βρεθήκαμε μέσα σε μια νύχτα δύο βήματα πίσω, είναι κάτι παραπάνω από τραγικό το ότι η Συσπείρωση Πανεπιστημιακών έκανε στροφή δύο κλικ δεξιά. Η επί διετία σχεδόν υποβόσκουσα κρίση στους κόλπους της Συσπείρωσης βρήκε την παράταξη βαθιά διχασμένη μετά το τέλος του Συνεδρίου. Αν όχι η αμφισβητούμενη κατευθυνόμενη σταυροδοσία από ένα σκληρό πυρήνα της πλειοψηφίας προς έναν κύκλο συνέδρων της Συσπείρωσης, όμως αναμφισβήτητη η άρνηση της πλειοψηφίας για εξεύρεση αξιόπιστης διαδικασίας που να εγγυάται την αντιπροσώπευση στα όργανα όλων των διαφορετικών απόψεων στο εσωτερικό της Συσπείρωσης, η υιοθέτηση του πλειοψηφικού εκλογικού συστήματος με «φυσικό» συνεπακόλουθο τον εξοβελισμό όλων των «αριστεριστών» από τα όργανα (κάνει από την παλιά εκπροσώπηση της Συσπείρωσης στην Ε.Γ. δεν επανεξελέγη, εξέλιξη για την οποία με μηνύματά τους στη λίστα κάποιοι-ες εκ Θεσσαλονίκης όχι μόνο αντισυντροφικά επικρότησαν, αλλά και προκλητικά τη δήλωσαν ως επιδιωχθείσα εξέλιξη), ανέδειξε μείζον θέμα αντιδημοκρατικής λειτουργίας της παράταξης, συνιστά ανεπίτρεπτο πολιτικό ολισθημα για συντρόφους που βρίσκονται σε πολιτικούς χώρους με καταστατικά σεβαστή την δυνατότητα εκπροσώπησης της μειοψηφίας στα όργανα, αποτελεί οξύτατο πολιτικό οξύμωρο όταν λίγες ώρες νωρίτερα ομόφωνα το Συνέδριο είχε υπερψηφίσει την απλή αναλογική και, τέλος, θέτει ζήτημα πολιτικού ήθους για μια σειρά μελών της Συσπείρωσης.

Η παγκόσμια ιστορία του κινήματος περιλαμβάνει πλείστες περιπτώσεις όπου πάγια τακτική στήριξης και έκφρασης αλληλεγγύης απέναντι σε διωκόμενους συντρόφους ήταν και η ανάδειξή τους στα όργανα. Με την επισήμανση ότι προφανώς η ποινική δίωξη σε βάρος μου (για συμμετοχή σε απεργιακές κινητοποιήσεις της ΠΟΣΔΕΠ χωρίς τη ζητούμενη από την Πρυτανεία κατάθεση σχετικής δήλωσης) δεν αντιστοιχεί ούτε κατά το ελάχιστο σε ιστορικές περιπτώσεις που υπονοούνται, εν τούτοις η μη υπερψήφιση από τα 5/7 του συνόλου των συνέδρων της Συσπείρωσης παρότι ήταν σε όλους-ες γνωστό του μόνου μέλους της παράταξης που προσάγεται άμεσα σε δίκη για συνδικαλιστική δράση, συνιστά σαφή έκφραση έλλειψης συντροφικής στάσης.

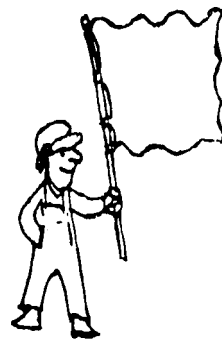
Οι πολιτικές (και όχι μόνο τακτικής) διαφωνίες μας στο εσωτερικό της Συσπείρωσης τα τελευταία δύο σχεδόν χρόνια ήταν συχνές, αντιμετώπιστηκαν άλλοτε με μεγαλύτερη ένταση και άλλοτε με περισσότερη συντροφικότητα, συνιστούσαν πάντοτε ζητήματα συζήτησης και διαβούλευσης, αντίθετα δεν αποτέλεσαν ποτέ λόγο διάσπασης της παράταξης. Όμως, η εντός του Συνεδρίου πρωτοβουλία συντρόφων σε αντίθεση με τα ολομελειακά συμφωνηθέντα για κοινό ψήφισμα μαζί με τις παρατάξεις που πολιτικά πρόσκεινται στη ΝΔ, στο ΠΑΣΟΚ και στην Ανανεωτική Πτέρυγα του ΣΥΝ, αλλά και οι εμφανιζόμενες «δέσμες ιδεών» συντρόφων για κοινό προεδρείο και διερεύνηση δυνατότητας «συνεννόησης» της Συσπείρωσης με «εκσυγχρονιστικές» πανεπιστημιακές δυνάμεις σαν τις προαναφερόμενες, ανέδειξαν πολιτικές διαφορές πρωτόγνωρου επιπέδου, διαφορές που είναι αδύνατον πλέον να αποτελέσουν θέματα συζήτησης και διαβούλευσης, διαφορές που ξεπερνούν κατά πολύ τις «πολιτικές κόκκινες γραμμές» μιας σειράς συντρόφων, δείχνοντάς μας ουσιαστικά την πόρτα εξόδου από την παράταξη.

Η νέα ηγεσία της Συσπείρωσης, με πρωτοστατούσα τη «Σ» ΑΠΘ/ΠΑΜΑΚ, δίνει δείγματα πολιτικής γραφής, εκφράζοντας τη συμπάρτασσή της στον πρύτανη του ΑΠΘ για την «ταλαιπωρία» που υφίσταται από την κατάληψη της Πρυτανείας του ΑΠΘ, καταγγέλλοντας τη βία των καταληψιών και ζητώντας τον τερματισμό της κατάληψης! Ούτε που περνάει από το μυαλό κάποιων να κάνουν την αυτοκριτική τους, αφού χρειάστηκε η κατάληψη της Πρυτανείας του ΑΠΘ για να μπουν προς συζήτηση χρόνια ζητήματα εργαλαβιών στο πανεπιστήμιο, που ο πρύτανης επί της ουσίας δεν δεσμεύεται σε τίποτε και εξαντλεί την «ευαισθησία» του σε ευχολόγια.

Οι δυσμενείς αυτές εξελίξεις, τόσο σε επίπεδο ΠΟΣΔΕΠ όσο και σε επίπεδο Συσπείρωσης, δεν μπορούν να κάμψουν ούτε την αποφασιστικότητα ούτε τη θέληση όλων όσοι από εμάς ακολουθήσαμε πιστά την αγωνιστική γραμμή της προηγούμενης ηγεσίας. Δεν μπορούν να ακυρώσουν την αγωνιστική γραμμή μας που σε κοινό μέτωπο με τους φοιτητικούς συλλόγους κατάφερε να αποκρούσει την ισοπέδωση, τη μετάλλαξη, την ιδιωτικοποίηση του δημόσιου πανεπιστημίου και να ακυρώσει βασικές νεοφιλελεύθερες πολιτικές. Έχουμε σαφή επίγνωση τόσο των δυσκολιών όσο κυρίως του διακυβέματος και θα συνεχίσουμε μέσα από τους συλλόγους μας αταλάντευτα την προσπάθειά μας, βέβαιοι πως αυτοί που σήμερα μας πολεμούν και μας διαβάλλουν, ουσιαστικά μας φοβούνται. Φοβούνται τις ιδέες μας και τα όνειρά μας. Προσπαθούν να μας εξαφανίσουν, μη γνωρίζοντας οι δυστυχείς αυτό που λέει ο ποιητής «και τι δεν κάνατε για να με θάψετε, όμως ξεχάσατε πως ήμουν σπόρος».

Τάκης Πολίτης

Εργασιακά

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΟ

ΚΙ ΩΜΩΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ...

26/1: Συνεργεία του Δήμου Αθηναίων έκοψαν όλα τα δέντρα από το πάρκο στην Κύπρου και Πατησίων εκτελώντας αυθαίρετες εντολές του δημάρχου που έμεινε στην Ιστορία ως Ομέρ Πριόνης. Το νέο αυτό έγκλημα πυροδότησε και ένα νέο κίνημα αντίστασης, με τους κατοίκους να παίρνουν την κατάσταση στα χέρια τους μέχρι τη δικαίωσή τους και τη διάσωση του πάρκου.

5/2: Συμμετοχή στην πορεία διαμαρτυρίας για το θανατηφόρο εργατικό ατύχημα με θύμα έναν εργαζόμενο στα έργα του μετρό Θεσσαλονίκης, στον κεντρικό σταθμό του ΟΣΕ.

7/2: Συμμετοχή στην παρέμβαση που οργανώθηκε από την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στην Κ. Κούνεβα στο μεγαλύτερο εμπορικό κέντρο της Θεσσαλονίκης, Mediterranean Cosmos. Εβδομήντα περίπου άτομα μπήκαν μέσα στο εμπορικό κέντρο με πανό και έκαναν μίνι πορεία σε όλους τους χώρους του, μοιράζοντας φυλλάδια σε περαστικούς και εργαζόμενους, με πολύ καλή ανταπόκριση, δεδομένων των συνθηκών που επικρατούν σ' αυτούς τους χώρους.

7/2: Μουσικοθεατρική παράσταση «Βοτάνι-Βοτανάκι», που οργανώθηκε από την Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων για την οικονομική ενίσχυση της εφημερίδας «ΤΟ ΚΕΛ», στη Θεσσαλονίκη.

7-8/2: Πανελλαδική συνάντηση της Δικτύωσης Μεταναστευτικών και Αντιρατσιστικών Οργανώσεων στην Αθήνα, στο Στέκι Μεταναστών.

11/2: Ανοιχτή συζήτηση του Δικτύου στην Αθήνα, με θέμα «Η εξέγερση του Δεκεμβρη: κρατική βία και κοινωνική αντίσταση, ρωγμές στη συναίνεση, ένα νέο τοπίο για το κίνημα».

13/2: Εκδήλωση του Δικτύου για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα στη Θεσσαλονίκη για τη Γάζα «Δεν υπάρχει ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη», με εισηγήσεις από μέλη του Δικτύου που συμμετείχαν σε πρωτοβουλίες έμπρακτης αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό.

14/2: Πορεία αλληλεγγύης στην Αθήνα για τους συλληφθέντες της εξέγερσης, από την Ανοιχτή Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης.

19/2: Πορεία αλληλεγγύης στην Κ. Κούνεβα, από την Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης (Θεσσαλονίκη) και από την Πρωτοβουλία Πρωτοβάθμιων Σωματείων (Αθήνα).

21/2: Κατάληψη του δημοτικού ραδιοφωνικού σταθμού FM100 στη Θεσσαλονίκη. Πενήντα περίπου μέλη της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα κατέλαβαν το δημοτικό ραδιόφωνο Θεσσαλονίκης. Από τη συχνότητα του κατειλημμένου σταθμού στα 100 FM, αλλά και από τους 101, αναμεταδόθηκε η εκπομπή που είχε την ίδια ώρα ο ραδιοφωνικός σταθμός του Πολυτεχνείου 1431AM, με θέμα το κίνημα αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα και τις αντιστάσεις στους επισφαλείς χώρους εργασίας. Στην εκπομπή μίλησαν τηλεφωνικά μέλη σωματείων από όλη την Ελλάδα, που παρεμβαίνουν σε τέτοιους χώρους και δέχονται πιέσεις από την εργοδοσία (μηνύσεις, απολύσεις κ.ο.κ.).

22/2: Ημέρα δράσης και ενημέρωσης για τον

Ελαιώνα, από την Επιτροπή Πολιτών για τη Διάσωση του Ελαιώνα. Έγινε πορεία και εκ νέου δεντροφύτευση με μεγάλη συμμετοχή κόσμου και ακολούθησε συζήτηση-ενημέρωση για τις εξελίξεις στο θέμα του Ελαιώνα στη Γεωπονική.

24/2: Δολοφονική επίθεση με χειροβομβίδα στο Στέκι Μεταναστών στην Αθήνα, την ώρα που γινόταν εκδήλωση του Συνδέσμου Αντιρρησιών Συνείδησης για τους εξοπλισμούς. Από τύχη η χειροβομβίδα δεν έσκασε στο τζάμι του Στεκιού και από τύχη δεν υπήρξαν θύματα στον πεζόδρομο της Τσαμαδού. Οι έρευνες της αστυνομίας δεν έχουν βεβαίως καταλήξει πουθενά, ενώ το θέμα ελάχιστα απασχόλησε τα ΜΜΕ.

25/2: Ανοιχτή συνέλευση στο Πολυτεχνείο για τη χειροβομβίδα στο Στέκι Μεταναστών, με συμμετοχή όλου του φάσματος του κινήματος, που δήλωσε την αλληλεγγύη του και αποφάσισε δυναμικές κινητοποιήσεις. Στις 26/2 πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση στα Εξάρχεια και πορεία 2.000 ατόμων στη Βουλή.

5/3: Πορείες αλληλεγγύης χιλιάδων ανθρώπων για την επίθεση με χειροβομβίδα στο Στέκι Μεταναστών στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη, «Αντίσταση στην παρακρατική, κυβερνητική και φασιστική τρομοκρατία».

5/3: Συνέντευξη τύπου στην πλατεία του Αγ. Παντελεήμονα από την Επιτροπή Φορέων περιοχής Αγ. Παντελεήμονα.

6/3: Συγκέντρωση διαμαρτυρίας στα δικαστήρια της Ευελπίδων για τη ρατσιστική επίθεση ενάντια σε πακιστανούς μετανάστες στο Αιγάλεω. Συνελήφθησαν και προφυλακίστηκαν δύο από τους υπαίτιους της επίθεσης.

7/3: Πολιτικό μνημόσυνο για το σύντροφο Γκούιντο Τσιόφφι, από το Δίκτυο και την BellaCiao.

7/3: Συμμετοχή στη βραδιά λαϊκής κουζίνας στην κατάληψη Δέλτα στη Θεσσαλονίκη, όπου μαγείρεψε η Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων, για την οικονομική ενίσχυση της εφημερίδας «ΤΟ ΚΕΛ».

12/3: Πορεία αλληλεγγύης στα Γιάννενα για την επίθεση με χειροβομβίδα στο Στέκι Μεταναστών.

13-15/3: Προπαρασκευαστική συνάντηση του Δίκτυου Ευρωπαϊκού Κοινωνικού Φόρουμ στην Αθήνα.

14/3: Εκδήλωση-συζήτηση στην Τρίπολη με αφορμή την επίθεση στο Στέκι Μεταναστών.

16/3: Συμμετοχή στις συνελεύσεις και δράσεις της κατάληψης της Πρυτανείας ΑΠΘ για την κατάργηση των εργολαβιών στο ΑΠΘ και παντού.

17/3: Στη Θεσσαλονίκη, πορεία αλληλεγγύης στους συλληφθέντες του Δεκεμβρη.

19/3: Συγκέντρωση διαμαρτυρίας στο υπουργείο Δικαιοσύνης για το θάνατο της Κατερίνας Γκουλιώνη (Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων).

21/3: Αντιρατσιστική διαδήλωση με αφορμή την παγκόσμια ημέρα κατά του ρατσισμού. Στη Θεσσαλονίκη η πορεία, που είχε και το

χαρακτήρα αλληλεγγύης στην Κωνσταντίνα Κούνεβα, ακυρώθηκε λόγω κακοκαιρίας. Στην Αθήνα η διαδήλωση από την Ομόνοια στα γραφεία της ΕΕ πραγματοποιήθηκε με συμμετοχή πολλών αντιρατσιστικών και μεταναστευτικών οργανώσεων. Είχε προηγηθεί συγκέντρωση στην πλατεία του Αγίου Παντελεήμονα και πορεία προς την Ομόνοια.

22/3: Εκδήλωση διαμαρτυρίας από την Πρωτοβουλία για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων στις φυλακές της Θήβας για το θάνατο της αγωνίστριας Κατερίνας Γκουλιώνη κατά τη μεταγωγή της στην Κρήτη.

24/3: Εκδήλωση του Δικτύου στο Στέκι Μεταναστών στην Αθήνα, με θέμα «Οι μύθοι του '21 και η ιδεολογική τους χρήση» και ομιλητές τους Σ. Καράβα, Τ. Κωστόπουλο και Σ. Μπουρνάζο.

25/3: Παρέμβαση στις παρελάσεις στην Αθήνα, από την Αντιεθνικιστική Αντιμιλιταριστική Πρωτοβουλία και τον Σύνδεσμο Αντιρρησιών Συνείδησης.

28/3: Συγκέντρωση και πορεία ενάντια στην ομοφοβία, με αφορμή επίθεση που έγινε σε μπαρ των Εξαρχείων.

30/3: Διαδήλωση από το πάρκο Ναυαρίνου και Χαριλάου Τρικούπη στο δημαρχείο της Αθήνας, με συμμετοχή κινήσεων πολιτών για τους ελεύθερους χώρους.

2/4: Συμμετοχή στην απεργιακή διαδήλωση ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ. Στη Θεσσαλονίκη, μετά το τέλος της διαδήλωσης, εργαζόμενοι-ες της ΕΥΑΘ, μέλη πολιτικών οργανώσεων και απλοί πολίτες επιχείρησαν να παρέμβουν στη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου για να διαμαρτυρηθούν για το ζήτημα της εμπορευματοποίησης του νερού και της ιδιωτικοποίησης της ΕΥΑΘ. Ο δήμαρχος Παπαγεωργόπουλος απαγόρευσε με πραξικοπηματικό τρόπο την είσοδο πολιτών στο δημοτικό συμβούλιο, παρατάσσοντας έναν ασφυκτικό κλοιό αστυνομίας και ΜΑΤ στη είσοδο του δημαρχείου. Παρά τις έντονες διαμαρτυρίες του κόσμου και τις προσπάθειες εκπροσώπων των παρατάξεων της αντιπολίτευσης να πείσουν την αστυνομία ότι εκτελεί παράνομες εντολές, αφού οι συνεδριάσεις του δημοτικού συμβουλίου είναι ανοιχτές στο κοινό, στάθηκε αδύνατο να επιτρέψουν την είσοδο. Για το λόγο αυτό, όλες οι παρατάξεις της αντιπολίτευσης αποχώρησαν από το δημοτικό συμβούλιο, καταγγέλλοντας την παράνομη στάση του δημάρχου και κηρύσσοντας άκυρη τη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου.

4/4: Διαδήλωση στην Αθήνα ενάντια στο ΝΑΤΟ, με αφορμή των εορτασμό για τα 60 χρόνια του. Μέλη του Δικτύου συμμετείχαν στις διεθνείς αντιΝΑΤΟϊκές κινητοποιήσεις στο Στρασβούργο, όπου υπέστησαν μεγάλη καταστολή από την αστυνομία.

8/4: Εκδήλωση της Πρωτοβουλίας για τα Δικαιώματα των Κρατουμένων με θέμα «Το κράτος εκδικείται: θάνατοι, πειθαρχικά, μεταγωγές», στη Θεσσαλονίκη.

9/4: Διαδήλωση ενάντια στην καταστολή και την αστυνομοκρατία, στην Αθήνα.

NO BORDER, ΛΕΣΒΟΣ 2009: Η καταστολή δεν έχει θέση στο δικό μας πλοίο...

Το Δίκτυο Κοινωνικής Υποστήριξης Προσφύγων και Μεταναστών συμμετέχει ενεργά στο NO BORDER 2009, που θα γίνει από τις 25 έως τις 31 Αυγούστου στη Λέσβο. Στη συνέχεια δημοσιεύουμε το κάλεσμα του Συντονιστικού Λέσβου.

Η Λέσβος αποτελεί τα τελευταία χρόνια κεντρική πύλη εισόδου χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών που θέλουν να έρθουν στην Ευρώπη. Στοιβάζονται σε μικρές πλαστικές βάρκες προσπαθώντας να περάσουν το υδάτινο σύνορο Τουρκίας-Ελλάδας. Κάποιοι δεν τα καταφέρνουν ποτέ. Τα τελευταία 20 χρόνια τουλάχιστον 1.100 μετανάστες και πρόσφυγες έχασαν τη ζωή τους στο Αιγαίο.

Το ελληνικό Λιμενικό με τις πρακτικές «αποτροπής εισόδου» που εφαρμόζει παραβιάζει τα δικαιώματα των προσφύγων και θέτει σε κίνδυνο τη ζωή τους. Ταυτόχρονα η δράση του ενισχύεται από τη Frontex. Το πρώτο πλοίο στο πλαίσιο της Frontex ανέλαβε δράση στο νησί τον Ιούλιο του 2008. Προσφάτως αξιωματικοί της Frontex ξεκίνησαν συνεντεύξεις/ανακρίσεις σε πρόσφυγες και μετανάστες που κρατούνται στην Παγανή Λέσβου.

Στην Παγανή (2 χλμ. έξω από τη Μυτιλήνη, την πρωτεύουσα του νησιού) βρίσκεται το κέντρο κράτησης, στο οποίο οδηγούνται οι μετανάστες και πρόσφυγες μόλις φτάσουν στη Λέσβο. Εκεί παραμένουν έγκλειστοι για εβδομάδες ή μήνες. Είναι μια φυλακή, όπου καταπατούνται θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα. Το κτίριο είναι ακατάλληλο για ανθρώπους, χωρίς στοιχειώδεις υποδομές, ενώ δεν τους παρέχονται δυνατότητα επικοινωνίας, πληροφόρησης και προαυλισμός.

Αφού καταχωρηθούν στο σύστημα Euro-das, αφήνονται ελεύθεροι με ένα χαρτί διοικητικής απέλασης που τους υποχρεώνει να εγκαταλείψουν τη χώρα μέσα σε ένα μήνα. Κάποιοι απ' αυτούς καταθέτουν αίτημα ασύλου, εμπλέκονται σε χαοτικές γραφειοκρατικές διαδικασίες, βιώνουν την κρατική βία (2 νεκροί στο τμήμα αλλοδαπών της Αθήνας τους τελευταίους μήνες), ενώ μόνο το 0, 60% αυτών των αιτημάτων εγκρίνεται.

Γ' αυτούς που θα επιλέξουν να μείνουν στην Ελλάδα, η εύρεση εργασίας υπόκειται σε ποικίλους εξαναγκασμούς, ακραία ωράρια, απάνθρωπες συνθήκες και εξευτελιστικές αμοιβές. Λόγω επισφαλούς θέσης, δεν τους δίνεται η δυνατότητα συλλογικών διεκδικήσεων για καλύτερες συνθήκες εργασίας. Ένα παράδειγμα είναι η πρόσφατη απόπειρα δολοφονίας της μετανάστριας συνδικαλίστριας Κωνσταντίνας Κούνεβα με βιτριόλι στην Αθήνα.

Αυτοί που προσπαθούν να συνεχίσουν το ταξίδι τους προς την υπόλοιπη Ευρώπη — συνήθως μέσω Ιταλίας— στοιβάζονται στα δυτικά λιμάνια, όπως η Πάτρα. Εκεί η καταστολή από το Λιμενικό και την αστυνομία είναι ένα καθημερινό φαινόμενο, όπως και οι θάνατοι μέσα στις κρύπτες των φορτηγών κατά τη διάρκεια του ταξιδιού. Πολλοί από όσους καταφέρουν να προχωρήσουν συλλαμβάνονται και απελαύνονται στην Ελλάδα σύμφωνα με τη Συνθήκη του Δουβλίνου II.

Από τη Συνθήκη του Σένγκεν μέχρι αυτή

του Δουβλίνου, από το Σύμφωνο Μετανάστευσης μέχρι την Ντιρεκτίβα του Αίσχους, από τη Frontex μέχρι την ΙΟΜ, από τα κέντρα κράτησης μέχρι τις απελάσεις και τις πρακτικές αποτροπής και από τα σύνορα μέχρι τις μητροπόλεις, η Ευρώπη αποδεικνύει ότι αντιμετωπίζει τα φαινόμενα της προσφυγιάς και της μετανάστευσης σαν προβλήματα καταστολής και συνοριοφύλαξης.

Εδώ, στη Λέσβο, όπου αποτυπώνεται καθαρά το καθεστώς ελέγχου των ευρωπαϊκών συνόρων, εδώ σας καλούμε, από τις 25 ως τις 31 Αυγούστου 2009, να αποκτήσουμε από κοινού την εμπειρία της συνοριογραμμής, να συζητήσουμε, να συντονιστούμε, να αγωνιστούμε:

- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΝΕΟΠΕΚΤΑΤΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΜΟ ΤΗΣ ΠΡΟΣΦΥΓΙΑΣ.
- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΤΩΝ ΣΥΝΟΡΩΝ ΚΑΙ ΤΙΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΕΠΑΝΑΠΡΟΩΘΗΣΗΣ.
- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗΣ.
- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΚΕΝΤΡΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗ ΒΑΝΑΥΣΗ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΗ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ.
- ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΗ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ΤΩΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ.
- ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΑΘΡΑΙΟΣ.
- ΑΝΟΙΧΤΟΙ ΧΩΡΟΙ ΥΠΟΔΟΧΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΞΕΝΙΑΣ
- ΙΣΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ.

21 Μαρτίου, Παγκόσμια Μέρα κατά του Ρατσισμού

Πραγματοποιήθηκαν κινητοποιήσεις σε αρκετές πόλεις με αιτήματα: άσυλο στους πρόσφυγες, νομιμοποίηση στους μετανάστες-ριες και υπηκοότητα για τα παιδιά τους, ίσα εργασιακά δικαιώματα για όλους-ες. Στην Αθήνα, πολλές εκατοντάδες μετανάστες, πρόσφυγες και αλληλέγγυοι διαδήλωσαν από την Ομόνοια στη Βουλή. Το Δίκτυο, συμμετείχε ενεργά, προετοιμάζοντας μέρες πριν την κινητοποίηση, με εξορμήσεις σε μεταναστευτικές γειτονιές και δίνοντας ιδιαίτερο βάρος στην περιοχή του Αγ. Παντελεήμονα, περιοχή που, μετά και από τις δηλώσεις Μαρκογιαννάκη, βρίσκεται στο στόχαστρο της κυβέρνησης και της κοινωνικής Δεξιάς.

ΚΙ ΩΜΩΣ ΚΙΝΕΙΤΑΙ...

Στον Ελαιώνα θα νικήσουμε και θα είναι μέρα μεσημέρι

Ο αγώνας που διεξήγαγε και συνεχίζει η Επιτροπή Πολιτών για τη Διάσωση του Ελαιώνα μαζί με όλες και όλους όσοι τη στήριξαν έφερε την πρώτη νίκη με την απόφαση του Συμβουλίου της Επικρατείας για οριστική αναστολή των εργασιών στο τερατώδες MALL του Βωβού μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσης, αλλά και τη θετική για το κίνημα εισήγηση σχετικά με την προσφυγή. Οι πολίτες είναι αυτός ο «περιφερόμενος θίασος» κατά το δήμαρχο Αθηναίων Ν. Κακλαμάνη — που αποδεικνύει ότι το γήπεδο του ΠΑΟ αποτελεί το όχημα για την πλήρη τσιμεντοποίηση του Ελαιώνα. Του δημάρχου που μετά δύο χρόνια θητείας στη διοίκηση του δήμου και είκοσι της παράταξής του αναφέρει τον Ελαιώνα ως παράνομη χωματερή αποσιωπώντας τις ευθύνες του δήμου γι' αυτό, που σκίζει τα μάτια του για το γήπεδο, το MALL και την ανάπτυξη, αλλά όχι για την εφαρμογή του Π.Δ. του 1995 ώστε να γίνει το Μητροπολιτικό Πάρκο, που εξαπάτησε 3.500 ψηφοφόρους να υπογράψουν για τη στήριξη ενός αντισυνταγματικού σχεδίου (έτσι κρίθηκε από τον εισηγητή του ΣτΕ), που στοχοποίησε ανθρω-

πους αλλά και πολιτικές και που ενώ παριστάνει τον υπερασπιστή του νόμου και της νομιμότητας βάζει κατά της απόφασης αναστολής εργασιών του ΣτΕ επειδή δεν είναι αυτή που θα επιθυμούσε!

Η δήλωση του Βγενόπουλου «το γήπεδο είχε σπηθεί σε λάθος βάση εδώ και χρόνια για να εξυπηρετήσει και σκοπούς του εμπορικού κέντρου», τα λέει όλα.

Η αναβάθμιση σε μια περιοχή που επίτηδες την υποβάθμισαν σημαίνει κοινόχρηστο πράσινο για όλες και όλους και σε καμία περίπτωση έργα που θα επιβαρύνουν τη ζωή μας με κυκλοφοριακή συμφόρηση, επιπλέον ατμοσφαιρική ρύπανση, ανεξέλεγκτη δόμηση, εμπορικές χρήσεις εις βάρος μικρών επιχειρήσεων, εργασιακά κάτεργα που λέγονται «νέες θέσεις εργασίας», αλλά που εξαφανίζουν τις παλιές και μάλιστα περισσότερες απ' όσες δημιουργούν.

Η ανάγκη για ένα Μητροπολιτικό Πάρκο στην Αθήνα είναι πιο επιτακτική από ποτέ μετά το ολοκαύτωμα της Πάρνηθας. Απέναντι στο χάος αυτής της πόλης και της υποβάθμισης της ζωής μας η απάντηση είναι ανοιχτοί χώροι με περισσότερο πράσινο (δέντρα, όχι γκαζόν),

κτίρια ανοιχτά για όλους που θα αναδεικνύουν την αρχιτεκτονική κληρονομιά, βιομηχανικά και βιοτεχνικά πάρκα, χώροι αναψυχής και πολιτιστικής δραστηριότητας, όλα εύκολα προσβάσιμα με μέριμνα για το κυκλοφοριακό. Με άλλα λόγια, τα στοιχειώδη για την ποιότητα της ζωής μας.

Η δικαίωση της Επιτροπής είναι ένα βήμα προς την υλοποίηση αυτού του οράματος. Επειδή όμως τίποτα δεν έχει τελειώσει και τα συμφέροντα που βρίσκονται απέναντί μας είναι μεγάλα, χρειάζονται επιφυλακή, αλληλεγγύη, υπομονή και αγώνας. Τίποτα δεν είναι εύκολο αλλά και τίποτα ακατόρθωτο.

Η οικοκοινωνική ομάδα του Δικτύου συμμετείχε ενεργά στην Επιτροπή Πολιτών και στην προσφυγή στο ΣτΕ. Έθεσε εξ αρχής τον Ελαιώνα στο κέντρο των δράσεών της, σε μια φάση μάλιστα που θεωρούνταν αγώνας χαμένος και ότι δινόταν για την τιμή των όπλων.

Κι όμως. Όπως όλα δείχνουν, στον Ελαιώνα θα νικήσουμε και θα είναι μια νίκη όλων μας!

Ιωάννα Βίτσου

Το πάρκινγκ έγινε πάρκο και θα μείνει

Αν κανείς περνούσε από το οικόπεδο στη συμβολή των οδών Ζ.Πηγής, Ναυαρίνου και Χ.Τρικούπη στα Εξάρχεια το Σάββατο 7 Μάρτη, αν μη τι άλλο θα απορούσε με τους εκατοντάδες ανθρώπους που θα συναντούσε. Άνθρωποι όλων των ηλικιών και κοινωνικών τάξεων που ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα της Επιτροπής Πρωτοβουλίας Κατοίκων Εξαρχείων για τη μετατροπή του οικοπέδου σε πάρκο, άνοιγαν τρύπες στο τσιμέντο, έσκαβαν, φύτευαν, έπαιζαν με τα πιτσιρικά τους.

Η ιστορία είναι πλέον γνωστή: Ιδιοκτήτης του οικοπέδου είναι το ΤΕΕ. Το 1990, το τότε Δ.Σ. πρότεινε να παραχωρήσει το οικόπεδο στο δήμο για τη δημιουργία πάρκου, με μοναδική προϋπόθεση τη μεταφορά του συντελεστή δόμησης που ισχύει για την Αθήνα σε ένα οικόπεδο του στο Μαρούσι με στόχο να χτίσει και να στεγάσει εκεί τις υπηρεσίες του. Το δημοτικό συμβούλιο συμφώνησε ομόφωνα αλλά έμεινε στα λόγια. Το οικόπεδο έγινε έκτοτε πάρκινγκ μέχρι και τα τέλη του 2008, οπότε και έληξε η μίσθωση και ο κατά τα

άλλα προοδευτικός φορέας που ονομάζεται ΤΕΕ εκδήλωσε εκ νέου το ενδιαφέρον του για τη μοίρα του οικοπέδου, σκοπεύοντας να χτίσει εκεί τα γραφεία του. Μέχρι που επενέβησαν οι κάτοικοι της περιοχής και όλοι αυτοί οι «γνωστοί άγνωστοι» που ανακατεύονται παντού και «καίγονται» τόσο για τους ελεύθερους δημόσιους χώρους. Το πείραμα πέτυχε, το πάρκινγκ πρασίνισε, γέμισε κόσμο και ζωή.

Τώρα, ένα μήνα μετά, έχει πλέον παιδική χαρά, θρόνη για προβολές και προσεχώς μπασκέτες και μια καλύβα κατασκευασμένη από οργανικά υλικά και ψημένη στον ήλιο. Συν ό,τι άλλο σκεφτούμε, χρειαστούμε, οραματιστούμε. Το πάρκινγκ/πάρκο είναι στην ουσία ένας αυτοδιαχειριζόμενος χώρος και ως τέτοιος λειτουργεί με ανοιχτή συνέλευση που πραγματοποιείται κάθε Δευτέρα στις 9 μ.μ. και κάθε Τετάρτη και Παρασκευή στις 7 μ.μ.

Ανεξάρτητα από την κατάληξη που θα έχει το ιδιοκτησιακό του καθεστώς μετά από την πρόταση του ΤΕΕ να πάρει μέρος των Προσφυγικών στη Λ. Αλεξάνδρας για τα γραφεία του και να παραχωρήσει το

πάρκο στο δήμο, το όλο εγχείρημα του πάρκινγκ/πάρκου έχει ήδη κριθεί άκρως επιτυχημένο και αποτελεσματικό. Αρκεί κανείς να σκεφτεί πως περνάνε από και καθημερινά εκατοντάδες άνθρωποι και οι επίσημοι φορείς (Δήμος - ΤΕΕ) υπό την πίεση του κόσμου αναγκάστηκαν να απαντήσουν με κοινή συνέντευξη τύπου για το μέλλον του οικοπέδου. Ακόμα και αυτοί που αδιαφορούν για θέματα νομικής φύσεως σκεπτόμενοι πως το πάρκο από τη στιγμή που νομιμοποιήθηκε στις συνειδήσεις του κόσμου δεν χρειάζεται καμία επίσημη βούλα, δεν μπορούν παρά να συμφωνήσουν πως είναι μια μεγάλη νίκη για τα κινήματα πόλης.

Και μάλλον αυτό είναι το σημείο που αξίζει να συγκρατήσει κανείς από όλη αυτή την ιστορία: όλοι εμείς για όλους εμάς μπορούμε να κάνουμε τα πάντα, αρκεί να το πιστέψουμε και να το παλέψουμε. Ειδικά όταν η αδιαφορία του κράτους για τους αδόμετους χώρους (δάση, παραλίες κ.λπ.) έχει πλέον αποδειχθεί εγκληματική.

Ηλέκτρα Τρουλλινού

Κύπρου και Πατησίων: διασταύρωση αγώνα

Αν ήταν παρά ένα ταπεινό πάρκο, δύο-δυόμισι στρεμμάτων, ανάσα για την Κυψέλη, μια από τις πιο πυκνοκατοικημένες περιοχές του πλανήτη. Από τη στιγμή που μπήκε στο στόχαστρο του τσιμεντοδημάρχου Αθήνας, Νικήτα Κακλαμάνη, μεταβλήθηκε σε ένα ακόμα παράδειγμα αντίστασης και υπεράσπισης των, ελάχιστων πια, ελεύθερων χώρων της πρωτεύουσας.

Ήταν το πρωί της 26ης Ιανουαρίου, πριν καν ξημερώσει, που οι μπουλντόζες του δήμου εισέβαλλαν κανονικά στο μικρό πάρκο, ισοπεδώνοντας και ξεριζώνοντας 12 αιωνόβια δέντρα και δεκάδες μικρότερα. Σχεδόν αμέσως κάτοικοι της περιοχής συγκεντρώθηκαν στο σημείο, ζητώντας να σταματήσει η καταστροφή. Αντιμετώπιστηκαν με το γνωστό τρόπο, γκλομπ, δακρυγόνα και χειροβομβίδες κρότου-λάμψης των ΜΑΤ. Οι συγκρούσεις στην Πατησίων κρατούν δύο μέρες, σε ένα ξέσπασμα οργής για τις μεθοδεύσεις του δήμου, την άθλια στάση του εισαγγελέα, την εξόφθαλμη κοροϊδία. Έως σήμερα, δύο μήνες μετά, έχουν γίνει πορείες διαμαρτυρίας (μία εκ των οποίων χτυπήθηκε επίσης άγρια από την αστυνομία, με αποτέλεσμα το σοβαρό τραυματισμό ενός ατόμου), συναυλίες, δέντροφυτεύσεις και ολονύχτιες περιφρουρήσεις. Και από την άλλη μεριά, εξεπολύθηκε μια εκστρατεία λάσπης, ενορχηστρωμένη από τον Νικήτα Κακλαμάνη, προς όσους υπερασπίζονται τους ελεύθερους χώρους.

Το πάρκο της Κύπρου και Πατησίων, ένας από τους παλιότερους διασωθέντες ελεύθερους χώρους, μπήκε στο στόχαστρο του δήμου με σκοπό να το μετατρέψει σε υπόγειο πάρκινγκ, το οποίο επιπλέον θα εκμεταλλευόταν ιδιωτική εταιρεία για τρεις (!) δεκαετίες. Ο κατ' ευφημισμόν «δήμαρχος Αθηναίων» παρέκαμψε την κατηγορηματική άρνηση του δασαρχείου να επιτρέψει την κοπή οποιουδήποτε δέντρου, έφερε δύο φορές το ζήτημα στην ΕΠΑΕ (Επιτροπή Αρχιτεκτονικού Σχεδιασμού) της Νομαρχίας, αφαιρώντας από τις μελέτες τα υπέργεια κτίσματα και υποσχόμενος πράσινο πάνω από το πάρκινγκ (όταν τα παραδείγματα άλλων χώρων στάθμευσης στην Αθήνα τον διαψεύδουν) και με μια λαθραία απόφαση αποπειράθηκε να εισβάλλει στο πάρκο. Πλέον, όμως, με απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών έχει ανασταλεί η οικοδομική άδεια για τις εργασίες, τουλάχιστον μέχρι την κύρια δίκη. Για μια ακόμη φορά, και ενώ ο αγώνας συνεχίζεται, αποδείχθηκε ότι η αντίσταση από τα κάτω μπορεί να νικήσει τα εγκληματικά σχέδια τσιμεντολάγων δημάρχων.

Αλέξανδρος Παναγιωτάκης

Η Γαλλία στο δρόμο...

Μετά από τη μεγάλη επιτυχία της απεργίας της 19ης Μαρτίου, που πραγματοποιήθηκε έπειτα από ενωτικό κάλεσμα των συνδικαλιστικών ομοσπονδιών με βασικά αιτήματα την αύξηση των μισθών, το πάγωμα των απολύσεων και την υπεράσπιση της εργασίας, τα ερωτήματα σχετικά με τη συνέχεια των κινητοποιήσεων παραμένουν ανοιχτά. Πολλές είναι οι συνδικαλιστικές δομές βάσης που αρνούνται να ακολουθήσουν τον υπάρχοντα ρυθμό της μίας γενικής απεργίας ανά δίμηνο (η προηγούμενη μέρα δράσης ήταν στις 29 Γενάρη και η επόμενη αναμένεται για την 1η Μάη), στο βαθμό μάλιστα που αποτελεί μια μέθοδο που έχει δοκιμαστεί και αποτύχει στο κοντινό παρελθόν. Η διαστακτικότητα των συνδικαλιστικών ηγεσιών, με ελάχιστες εξαιρέσεις όπως αυτή των Sud, απέναντι στο ενδεχόμενο ενός κινήματος διαρκείας, στα πρότυπα του νικηφόρου κινήματος της Γουαδελούπης, έχει ξεσηκώσει σειρά αντιδράσεων στο εσωτερικό των πιο μαχητικών συνδικάτων, εκ των οποίων οι πιο έντονοι έχουν εκδηλωθεί στο εσωτερικό της CGT.

Το σκεπτικό για πολλά από τα συνδικάτα βάσης που επιθυμούν την άμεση συνέχιση των κινητοποιήσεων συνίσταται στο ότι οι σποραδικές μέρες δράσης, ακόμα κι αν γνωρίζουν μεγάλη επιτυχία, δεν είναι αρκετές προκειμένου να αντιμετωπίσουν το εύρος της αντιλαϊκής επίθεσης του Σαρκοζί και τις κυβερνήσεις του: οικονομική στήριξη άνευ όρων τραπεζών και κεφαλαίου με έναν και μόνο στόχο, τη διατήρηση σε υψηλά επίπεδα του ποσοστού κέρδους, κύμα απωλήσεων, κατάργηση βασικών κεκτημένων των εργαζομένων και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, σε συνδυασμό πάντα με μια ιδιαίτερη ένταση της καταστολής σε όλα τα επίπεδα.

Την ίδια στιγμή, οι συνέπειες της οικονομικής κρίσης εκδηλώνονται γρήγορα και σταθερά μετατρέποντάς τη σε κοινωνική. Μόνο στη διάρκεια του Φεβρουαρίου, προστέθηκαν 80.000 άνεργοι στις 90.000 του Ιανουαρίου, ενώ ο συνολικός αριθμός καταφέρνει με κάποιον τρόπο να διατηρείται, μετά τα διάφορα μαγειρέματα των αριθμών και την πρόσφατη συγχώνευση των σχετικών υπηρεσιών (ANPE, Assedic), στους 3.600.000. Οι απολύσεις (Sony, Caterpillar, Amora, Continental, PSA, Renault, Arcelor, Sanofi, Caisse d'Épargne κ. ά.) συνεχίζονται ακόμα και σε επιχειρήσεις που παρουσιάζουν σταθεροποίηση ή και αύξηση των κερδών τους. Το κλείσιμο ή η «μετακόμιση» εργοστασίων σε χώρες που το κόστος εργασίας είναι πιο χαμηλό εντείνονται και αφορούν ακόμα και επιχειρήσεις στις οποίες οι εργαζόμενοι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν βασικές κατακτήσεις (όπως τις συμβάσεις αορίστου χρόνου και το 35άωρο) προκειμένου να

κρατήσουν τις δουλειές τους (όπως η Continental του Clairoux).

Κατά τα άλλα, συνεχίζονται οι κινητοποιήσεις στην ανώτατη εκπαίδευση και την έρευνα για περισσότερο από δύο μήνες ενάντια στην κατάργηση θέσεων, το κλείσιμο εργαστηρίων και τη συνολική αναδιάρθρωση του κλάδου με βάση την ανταποδοτικότητα. Στις 26 Μάρτη, πραγματοποιήθηκε από εκατοντάδες ερευνητών κατάληψη του CNRS (Εθνικό Κέντρο Επιστημονικών Ερευνών) η οποία έλαβε τέλος μετά από βίαιη επέμβαση των CRS. Την ίδια κατάληψη είχε και η κατάληψη της Σορβόνης που πραγματοποιήθηκε έπειτα από κοινή απόφαση φοιτητών και διδασκόντων την ίδια μέρα. Οι ελάχιστες παραχωρήσεις της Β. Πεκρές και του Ξ. Νταρκός δεν είναι σε θέση να σταματήσουν το κίνημα στην ανώτατη εκπαίδευση, που έχει αρχίσει να ενσωματώνει πολιτικές διεκδικήσεις, καταδικάζοντας την πολιτική του Σαρκοζί και της κυβέρνησής του και υπερασπίζοντας συνολικά την εκπαίδευση και τις δημόσιες υπηρεσίες.

Κινητοποιήσεις πραγματοποιούνται παράλληλα και στο χώρο της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης, για την οποία επίσης προβλέπεται κατάργηση χιλιάδων οργανικών θέσεων, και συνολική κατάργηση των νηπιαγωγείων που φιλοξενούν νήπια από δύο ετών, τα οποία αντικαθίστανται από ιδιωτικές δομές, ενώ πληθαίνουν οι φωνές για το συντονισμό με στόχο ένα κίνημα «από το νηπιαγωγείο μέχρι το πανεπιστήμιο».

Ο τομέας της υγείας δεν θα μπορούσε να αποφύγει το κύμα της νεοφιλελεύθερης επίθεσης που επιβάλλει μέχρι και κλείσιμο ολόκληρων νοσοκομειακών μονάδων, κυρίως εκεί που είναι απολύτως απαραίτητες (επαρχία, λαϊκά προάστια), καθιστώντας έτσι την αστυνομία την... πλησιέστερη «δημόσια υπηρεσία». Οι κινητοποιήσεις στην υγεία συναντούν αυτές στον τομέα της κοινωνικής πρόνοιας που επίσης κινδυνεύει με κατάργηση χιλιάδων θέσεων και τραγική μείωση του προϋπολογισμού της, σε συνδυασμό με μια πρωτοφανή όσο και εφιαλτική αναβάθμιση της εφθρακτικής παραβατικότητας σε εγκληματικότητα.

Συνεχίζονται, τέλος, οι κινητοποιήσεις στα γαλλικά ταχυδρομεία ενάντια στην ολοκλήρωση της διαδικασίας ιδιωτικοποίησης και το κλείσιμο χιλιάδων ταχυδρομείων σε όλη τη Γαλλία, όπως και αυτές πάνω στο ζήτημα της κατοικίας, που εδώ και χρόνια έχει αναδειχτεί σε ένα από τα κύρια προβλήματα των ασθενέστερων κοινωνικοοικονομικών στρωμάτων.

Σε ένα τέτοιο κλίμα συνολικής επίθεσης, το αίτημα της σύγκλισης των αγώνων, που πληθαίνουν και ριζοσπαστικοποιούνται μέρα με τη μέρα, είναι όχι μόνο επίκαιρο αλλά και η μόνη συνθήκη που θα μπορούσε να αναχαιτίσει τη νεοφιλελεύθερη λαίλαπα.

Έλσα Παναγεωργίου

Διεθνή

Ω Λα λαί
Πως στη
φέρανε
έτσι!

Happy birthday, dear NATO...

Η πολεμοκάπηλη φιάστα για τα εξητάχρονα του NATO γιορτάστηκε όπως ακριβώς έπρεπε. Δηλαδή, όχι εν μέσω επευφημιών, αλλά με διαδηλώσεις, συγκρούσεις, δακρυγόνα και φωτιές... Αν και την ώρα που γράφεται αυτό το κείμενο (Δευτέρα 6 Απριλίου) οι εντυπώσεις είναι ακόμα πολύ νωπές και η εμπειρία που αποκομίσαμε από τη διεθνή αντινατοϊκή διαδήλωση δεν έχει ακόμα κατασταλάξει, η γενική πολιτική αίσθηση είναι ότι οι διαδηλωτές-ριες πέτυχαν τον κεντρικό στόχο τους και μετέτρεψαν την 4η Απρίλη 2009 σε αυτό που πραγματικά θα έπρεπε να είναι: Μια μέρα ντροπής, μια μέρα μνήμης για τα εκατομμύρια θύματα του αμερικάνικου και δυτικοευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού.

Επιχειρώντας να επικεντρωθούμε στα βασικότερα σημεία της εμπειρίας του Στρασβούργου (με τον κίνδυνο πάντοτε να παραλείψουμε σημαντικές πτυχές των γεγονότων), πρέπει οπωσδήποτε να σταθούμε:

Πρώτον, στην ουσιαστική απαγόρευση των αντινατοϊκών κινητοποιήσεων. Ο Λουδοβίκος Σαρκοζί είχε δηλώσει ότι δεν ήθελε να δει ούτε ένα διαδηλωτή μέσα στην πόλη του Στρασβούργου, και οι αστυνομίες της Γαλλίας και της Γερμανίας έσπευσαν να εφαρμόσουν την αυτοκρατορική επιθυμία. Είκοσι πέντε χιλιάδες αστυνομικοί και στρατιώτες από τη Γαλλία και τη Γερμανία επιστρατεύτηκαν για την προστασία της φιάστας, το κέντρο του Στρασβούργου αποκλείστηκε με αστυνομικά οδοφράγματα και επιτρεπτόν η πρόσβαση μόνο σε όσους είχαν ειδική διαπίστευση, η διαδήλωση της 4ης Απριλίου εξοβελίστηκε σε ένα νησάκι χιλιόμετρα έξω από το κέντρο του Στρασβούργου, στους διαδηλωτές απαγορεύτηκε η πορεία σε κατοικημένες περιοχές και επιτράπηκε μόνο μια διαδρομή μέσα στα όρια του νησιού, τις μέρες που προηγήθηκαν τα MAT αντιμετώπισαν με δακρυγόνα και συλλήψεις οποιαδήποτε

πορεία δεν είχε την άδεια της αστυνομίας.

Δεύτερον, στη βίαιη καταστολή από την αστυνομία της διαδήλωσης της 4ης Απριλίου. Οι αστυνομίες της Γαλλίας και της Γερμανίας απαγόρευσαν τελικά ακόμα και όσα είχαν επιτρέψει, δεν τήρησαν ακόμα και όσα είχαν συμφωνήσει. Περίπου 10.000 γερμανοί διαδηλωτές αποκλείστηκαν από τα γερμανικά MAT και δεν πέρασαν ποτέ τη Γέφυρα της Ευρώπης, που ενώνει το Στρασβούργο με τη γερμανική πόλη Κιέλ. Οι διαδηλωτές-ριες που συμμετείχαμε στο μπλόκο του ακτιβιστικού ριζοσπαστικού συνασπισμού BLOCK NATO (από τους πολύ λίγους που κατάφεραν να διαδηλώσουν στο κέντρο της πόλης) αποκλειστήκαμε επίσης από τη γαλλική αστυνομία και δεν φτάσαμε ποτέ στο χώρο της διαδήλωσης. Ο κύριος κορμός της διαδήλωσης δέχτηκε βροχή δακρυγόνων από τα ελικόπτερα της γαλλικής αστυνομίας και τα CRS (γαλλικά MAT) με αποτέλεσμα τελικά να μην ακολουθήσει ακόμα και τη διαδρομή που είχε καθορίσει η αστυνομία. Είναι χαρακτηριστικό ότι σε αρκετές περιπτώσεις η αστυνομία παγίδευε τη διαδήλωση υποδεικνύοντας υποτιθέμενες ελεύθερες κατευθύνσεις που εντέλει αποδεικνύονταν αποκλεισμένες από τα CRS. Με το που πλησίαζαν αστυνομικά μπλόκα, οι διαδηλωτές δέχονταν νέο μπαράζ δακρυγόνων. Πρέπει να σημειώσουμε ότι όλη την ημέρα τα CRS έριξαν τόνους δακρυγόνων και δεκάδες πλαστικές σφαίρες, θέτοντας σε άμεσο κίνδυνο τις ζωές των διαδηλωτών.

Τρίτον, στη μαζική παρουσία των αντινατοϊκών διαδηλωτών και το αγωνιστικό σθένος που επέδειξαν. Αν και η

διαδήλωση ποτέ δεν αναπτύχθηκε σε πλήρη έκταση και ήταν χιλιάδες αυτοί που εγκλωβίστηκαν στα αστυνομικά μπλόκα, μπορούμε να κάνουμε λόγο για μια πολύ μεγάλη κινητοποίηση, που μπορεί να έφτασε ακόμα και τις 30.000. Το νούμερο είναι σημαντικό αν σκεφτούμε ότι στη Δυτική Ευρώπη το NATO θεωρείται πιο «δύσκολο» θέμα για τα κινήματα και την Αριστερά και οι αντιιμπεριαλιστικές κινητοποιήσεις συγκεντρώνουν μικρότερες δυνάμεις από τις αντίστοιχες που γίνονται, π.χ., για τους G8. Όλες αυτές οι χιλιάδες διαδηλωτών-ριών αφήφισαν το κλίμα τρόμου που είχε δημιουργηθεί τις προηγούμενες μέρες και δεν λύγισαν από την αστυνομική βία, δείχνοντας τη δύναμη και το πολιτικό βάθος του διεθνούς αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος.

Κλείνοντας αυτό το σύντομο σημείωμα, θα πρέπει να αναφερθούμε και στο ζήτημα της βίας με σαφή και ξεκάθαρο τρόπο. Στο Στρασβούργο, τη σύγκρουση την προκάλεσε η αστυνομία απαγορεύοντας ουσιαστικά τη διαδήλωση και προβοκάροντας συνεχώς τους διαδηλωτές. Το κίνημα είχε κάθε δικαίωμα να αντισταθεί σε αυτή την απαγόρευση και να διεκδικήσει το δικαίωμά του να διαδηλώσει ελεύθερα χρησιμοποιώντας όλα τα αναγκαία μέσα. Οι όποιες άστοχες επιθέσεις σε κτίρια δεν πρέπει να θολώσουν αυτή τη γενική εικόνα. Και ούτε πρέπει να μας κάνουν να παραβλέψουμε ότι η γαλλική και η γερμανική Αριστερά δεν έκαναν όλα όσα έπρεπε ενάντια στις αστυνομικές απαγορεύσεις.

Γιάννης Αλμπάνης

«Δελτίο Θυέλλης»

Περιοδική έκδοση
του Δικτύου
για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα

Υπεύθυνη: Μάνια Μπαρσέφσκι

Βόλος: Γκλαβάνη 82, τηλ.: 6976353100
Θεσσαλονίκη:
Φιλίππου 51, τηλ./φαξ: 2310-265 346
Αθήνα:
Τσαμαδού 13, τηλ.: 210-38 13 928
φαξ: 210-38 40 390
e-mail: diktio@diktio.org, http://diktio.org

